

DIARI DE SESSIONS DEL **PLE** DEL PARLAMENT DE LES ILLES BALEARS

DLPM 770-1987

Fq.Con.núm. 33/27

V legislatura

Any 2003

Núm. 119

Presidència del Molt Honorable Sr. Maximilià Morales i Gómez

Sessió celebrada dia 11 de març del 2003

Lloc de celebració: Seu del Parlament

SUMARI

I. PREGUNTES:

- 1) **RGE núm. 621/03**, de l'Hble. Diputat Sr. Joan Marí i Tur, del Grup Parlamentari Popular, relativa a cost de la publicitat del Dia de les Illes Balears a Eivissa i Formentera. (**Ajornada**). 5182
 - 2) **RGE núm. 622/03**, de l'Hble. Diputat Sr. Joan Marí i Tur, del Grup Parlamentari Popular, relativa a persones que han assistit als actes del Dia de les Illes Balears a Eivissa i Formentera. (**Ajornada**). 5182
 - 3) **RGE núm. 623/03**, de l'Hble. Diputat Sr. Antoni Pastor i Cabrer, del Grup Parlamentari Popular, relativa a valoració de les 879 denúncies per maltractaments enregistrades a les Illes Balears durant el 2002. 5182
 - 4) **RGE núm. 624/03**, de l'Hble. Diputat Sr. Josep Simó Gornés i Hachero, del Grup Parlamentari Popular, relativa a pagament dels drets de successió de l'herència del Sr. Bartomeu March Servera. 5183
 - 5) **RGE núm. 625/03**, de l'Hble. Diputada Sra. Maria Salom i Coll, del Grup Parlamentari Popular, relativa a quatre rotondes en 800 metres a la carretera de Valldemossa. 5184
-
-

- 6) RGE núm. 626/03**, de l'Hble. Diputada Sra. Aina Maria Castillo i Ferrer, del Grup Parlamentari Popular, relativa a quantitat abonada a la Farmàcia Salom per la venda de medicaments. 5185
- 7) RGE núm. 616/03**, de l'Hble. Diputada Sra. Catalina Mercè Amer i Riera, del Grup Parlamentari Socialista, relativa a obres del torrent de Manacor. 5186
- 8) RGE núm. 617/03**, de l'Hble. Diputat Sr. Andreu Crespi i Plaza, del Grup Parlamentari Socialista, relativa a decret regulador de les activitats elèctriques. 5187
- 9) RGE núm. 627/03**, de l'Hble. Diputat Sr. Cristòfol Huguet i Sintes, del Grup Parlamentari Popular, relativa a tracte de favor en el proveïment de gas natural a l'illa de Menorca. 5188
- 10) RGE núm. 618/03**, de l'Hble. Diputada Sra. Maria Lluïsa Dubon i Pretus, del Grup Parlamentari Socialista, relativa a conveni de seguretat. 5189
- 11) RGE núm. 619/03**, de l'Hble. Diputada Sra. Sofía del Carmen Hernanz i Costa, del Grup Parlamentari Socialista, relativa a estalvi en la impressió del BOIB. (Ajornada). 5189
- 12) RGE núm. 575/03**, de l'Hble. Diputat Sr. Joan Buades i Beltran, del Grup Parlamentari Mixt, relativa a construcció de nous centres escolars de primària a l'illa d'Eivissa. 5189
- II. INTERPEL·LACIÓ RGE núm. 353/03**, presentada pel Grup Parlamentari Popular, relativa a política del Govern en relació amb els Serveis Ferroviaris a les Illes Balears. 5191
- III. PROPOSICIÓ NO DE LLEI RGE núm. 422/03**, presentada pels Grups Parlamentaris Socialista, PSM-Entesa Nacionalista, d'Esquerra Unida i Ecologista i Mixt, relativa a rebuig a la guerra. 5200
- IV. Debat del Dictamen**, de la Comissió de Cultura, Educació i Esports, del **Projecte de llei RGE núm. 3587/02**, d'organització institucional del sistema universitari de les Illes Balears. 5209

EL SR. PRESIDENT:

Bon dia senyores i senyors diputats. Començam la sessió plenària corresponent al dia d'avui i com és habitual començarem pel torn de preguntes.

I.1) Pregunta RGE núm. 621/03, de l'Hble. Diputat Sr. Joan Marí i Tur, del Grup Parlamentari Popular, relativa a cost de la publicitat del Dia de les Illes Balears a Eivissa i Formentera.

I.2) Pregunta RGE núm. 622/03, de l'Hble. Diputat Sr. Joan Marí i Tur, del Grup Parlamentari Popular, relativa a persones que han assistit als actes del Dia de les Illes Balears a Eivissa i Formentera.

Però les preguntes 1 i 2 corresponents a aquest plenari, les RGE núm. 621 i 622 estan ajornades en temps i forma pel Govern.

I.3) Pregunta RGE núm. 623/03, de l'Hble. Diputat Sr. Antoni Pastor i Cabrer, del Grup Parlamentari Popular, relativa a valoració de les 879 denúncies per maltractaments enregistrades a les Illes Balears durant el 2002.

Per tant, passaríem directament a la tercera pregunta RGE núm. 623, relativa a valoració de les 879 denúncies per

maltractaments enregistrades a les Illes Balears durant l'any 2002 que formulava l'Hble. Diputat Sr. Antoni Pastor i Cabrer del Grup Parlamentari Popular que té la paraula.

EL SR. PASTOR I CABRER:

Gràcies, Sr. President. Donaria la pregunta per formulada.

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sr. Pastor. Sra. Consellera de Benestar Social té la paraula.

LA SRA. CONSELLERA DE BENESTAR SOCIAL (Fernanda Caro i Blanco):

Gràcies, Sr. President. Disculpi, no tenia l'ordre del dia. Bé, el número de demandes realitzades per part de dones en els jutjats quant a violència domèstica és veu des de la Conselleria de Benestar Social com una dada positiva perquè no signifiquen un canvi en la tendència respecte a la violència en si mateixa, sinó un canvi en la tendència quant a la possibilitat de denunciar, per tant, les dones tenen més confiança en el sistema judicial. Per altra banda també han incorporat més la idea que la violència de gènere, la violència domèstica és una qüestió que surt de l'àmbit privat per tal de poder ser protegida per les administracions públiques.

Gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sra. Consellera de Benestar Social. Sr. Pastor té la paraula.

EL SR. PASTOR I CABRER:

Gràcies, Sr. President. Sra. Consellera, aquesta pregunta la vaig formular la setmana passada, no només degut que als mitjans de comunicació sortien el fet de què eren moltes les denúncies, 879 l'any 2002, sinó precisament per les paraules que vaig sentir allà on vostè anunciava a una emissora de ràdio i anaven referides a aquest tema. Vostè a la notícia l'agafava pel caire positiu. Jo entenc que aquesta notícia té un caire positiu perquè el fet que les dones denunciïn els maltractaments és positiu perquè és una de les formes per acabar amb aquesta lacra social, però sempre jo que crec que aquesta notícia s'ha d'agafar des del caire negatiu, perquè des del primer moment en què hi ha denúncies i que hi ha maltractaments crec que totes les polítiques són insuficients per acabar amb aquesta lacra social.

És veritat que una vegada que s'ha denunciat hi ha polítiques a seguir per part de la seva conselleria, com puguin ser els recursos socials, recursos sanitaris i d'altres institucions que puguin tenir temes legislatius, però sí hi ha una política que s'ha de dur endavant anterior a allò que és el maltractament i són polítiques de prevenció i sensibilització i polítiques educatives i de formació. Si no es duen endavant aquestes polítiques, està molt bé que les dones denunciïn, però el mal ja està fet. Per tant, jo crec Sra. Consellera, jo no faré el que va fer vostè en el primer debat que vàrem tenir aquí de pressuposts, quan va donar la culpa a l'anterior consellera de Benestar Social de les persones mortes per violència domèstica, no ho faré perquè crec que avui vostè ja no ho faria, però sí la demanaria més rigor a l'hora de fer aquestes declaracions i sobretot més esforços per part de l'Administració per intentar entre tots acabar amb aquesta lacra.

Moltes gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sr. Pastor. Sra. Consellera de Benestar Social té la paraula.

LA SRA. CONSELLERA DE BENESTAR SOCIAL (Fernanda Caro i Blanco):

Gràcies, Sr. President. Miri Sr. Pastor, em permeti una petita correcció, crec que som la primera consellera de Benestar Social d'aquesta comunitat autònoma. Per tant, li ho vaig dir a la consellera de Presidència. Bé, a part d'això en el tema d'igualtat de gènere, igual que en el tema de la violència tots els partits afortunadament hem aconseguit una sintonia en molts dels plantejaments i en el sentit de pensar que òbviament la violència domèstica és una lacra que no hem aconseguit encara

evitar, però en definitiva és molt diferent la situació de les dones si es fan o no es fan polítiques en aquest sentit.

El que sí és cert és que aquest Govern ha posat en marxa, no ha acabat ni molt manco amb la violència domèstica, però ha posat en marxa tot una sèrie d'actuacions que es diferencien molt de les polítiques de les anteriors legislatures, des de polítiques de prevenció en l'educació, centres d'acollida per a dones maltractades, abans no existien, ara hi ha tota una xarxa. Protocols de coordinació entre el sistema judicial, policial, sanitari i social. Allò que són serveis d'assessorament psicològic a dones maltractades mitjançant individual o per grups o allò que són teràpies per a homes maltractadors.

Aquesta és la diferència i això és el que situa d'una manera distinta a un partit d'un altre, una administració d'una altra, no la retòrica sobre el tema de la violència i sobre la igualtat de gènere sinó la seva pràctica.

Gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sra. Consellera.

I.4) Pregunta RGE núm. 624/03, de l'Hble. Diputat Sr. Josep Simó Gornés i Hachero, del Grup Parlamentari Popular, relativa a pagament dels drets de successió de l'herència del Sr. Bartomeu March Servera.

Passam a la quarta pregunta RGE núm. 624, relativa a pagament del dret de successions del Sr. Bartomeu March Servera que formula l'Hble. Diputat Sr. Josep Simó Gornés i Hachero del Grup Parlamentari Popular que té la paraula.

EL SR. GORNÉS I HACHERO:

Gràcies, Sr. President. Dia 19 de desembre del 2002 en els mitjans de comunicació es recollia un titular que deia: "*el Govern no quiere la biblioteca completa de Bartomeu March en pago de su herencia*". Aquesta notícia vol dir que el Govern balear s'estima més ingressar uns 12 milions d'euros, és a dir, uns 2.000 milions de pessetes, com a pagament dels drets de successió de l'herència del Sr. Bartomeu March Servera. Sembla ser que les negociacions entre la família i el Govern no han fructificat en el sentit que la comunitat autònoma pugui fer-se amb aquest patrimoni.

Nosaltres volem saber quines són les raons per les quals el Govern no ha acceptat aquest llegat.

Gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sr. Gornés. Sr. Conseller d'Hisenda té la paraula.

EL SR. CONSELLER D'HISENDA I PRESSUPOSTS (Joan Mesquida i Ferrando):

Gràcies, Sr. President. La seva pregunta té una incorrecció des del principi, el Govern no ha demanat cobrar els drets de successió en metàl·lic, els subjectes passius poden optar a pagar en metàl·lic o pagar amb obra. En aquest cas una sèrie de subjectes passius varen sol·licitar pagar mitjançant fons bibliogràfic, es varen iniciar converses, es varen seleccionar tots aquells fons bibliogràfics que tenien interès per a la cultura de les Illes Balears, lògicament hi havia llibres que tenien un alt valor econòmic però que aportaven poc, es va arribar a un acord i després un dels subjectes passius que havia fet l'ofertament va dir que canviava d'opinió, per tant, que volia pagar en metàl·lic.

Això dificultava l'acord, però no l'impedia perquè el fons bibliogràfic era indivisible, per tant, s'havien posat d'acord els que quedaven per pagar mitjançant llibres. Què va passar? Lògicament els interessos seguien contant i una part de la família va realitzar patrimoni, per tant, també va decidir pagar en metàl·lic. A mi m'hagués agradat arribar a un acord i quedar-nos el fons bibliogràfic de la biblioteca March per valor aproximat de 2.000 milions de pessetes. Gràcies, Sr. President.

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sr. Conseller d'Hisenda. Sr. Gornés té la paraula.

EL SR. GORNÉS I HACHERO:

Gràcies, Sr. President. Sr. Conseller, aquí l'únic objecte passiu és el Govern de les Illes Balears, no les persones. Nosaltres entenem que l'afany recaptador d'aquest Govern és gran i que va a allò que va, a la pela i s'haurien hagut de fer esforços més grans per tal d'aconseguir que aquest importantíssim patrimoni bibliogràfic quedés en mans de les Illes Balears, independentment de les dificultats internes que hi pugui haver per part dels hereus.

Entenem que el paper del Govern no és deixar les seves funcions en mans dels possibles problemes que puguin sortir i posar-se darrera la paret esperant que ho resolguin tot sols, sinó tenir un paper actiu en aquesta qüestió. Pens jo que les Illes Balears han perdut un patrimoni molt important que hagués enriquit moltíssim el fons de les lletres d'aquestes Illes. Gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sr. Gornés. Sr. Conseller d'Hisenda té la paraula.

EL SR. CONSELLER D'HISENDA I PRESSUPOSTS (Joan Mesquida i Ferrando):

Gràcies, Sr. President. Sr. Diputat, s'ha tornat equivocar radicalment. A la conselleria quan hi vàrem arribar hi havia 4 herències importants que havien sol·licitat pagar mitjançant obra no n'hi havia cap de tancada i tot era herència de la seva gestió. Les hem tancades totes i les tres primeres a satisfacció dels hereus i de la comunitat autònoma i a totes ens hi hem

quedat obra d'interès cultural. Per cert, record alguna escultura que es varen quedar vostès que va suposar un escàndol pel seu sobrevalor.

A més li he de dir una altra cosa, dos no es posen d'acord si un no vol. Dia 13 de desembre el director de la Fundació March em va enviar una carta que jo vaig rebre i que lògicament no havia demanat i deia *"aunque la buena educación recomienda evitar las frases grandiloquentes me gustaría dejar constancia de la gran importancia del acuerdo que has propiciado, aunque no toda la familia vea con el mismo entusiasmo los deseos de Bartolomé March, quiero expresarte el sincero agradecimiento por el magnífico acuerdo que has propiciado para hacer viable el traslado de la biblioteca..."*

Vostè que es ceneix per informacions periodístiques, també hauria de veure que dia 12 de febrer hi va haver un mitjà de comunicació que va dir ben clar *"pese a que en algún momento se había hecho referencia a la escasa disposición del conseller Mesquida en aceptar pagos completos en bienes de interés cultural, los hechos han demostrado lo contrario y así lo reconocía el director de la Fundación, confirmando también todos los extremos de la solución final..."*

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sr. Conseller d'Hisenda, el seu temps està esgotat.

I.5) Pregunta RGE núm. 625/03, de l'Hble. Diputada Sra. Maria Salom i Coll, del Grup Parlamentari Popular, relativa a quatre rotondes en 800 metres a la carretera de Valldemossa.

Passam a la cinquena pregunta RGE núm. 625, relativa a quatre rotondes en 800 metres a la carretera de Valldemossa que formula l'Hble. Diputada Sra. Maria Salom i Coll del Grup Parlamentari Popular que té la paraula.

LA SRA. SALOM I COLL:

Gràcies, Sr. President, senyores i senyors diputats. Ens agradaria saber Sr. Quetglas com pot justificar vostè aquí davant aquest Parlament que s'hagin fet en 800 metres quatre rotondes a la carretera de Valldemossa. Ens agradaria saber com justifica aquest disbarat el Sr. Quetglas, un projecte que afecta l'Ajuntament de Palma i l'Ajuntament de Palma no ha donat l'ok a aquest projecte. Un projecte polèmic perquè es varen tallar uns 90 xiprers, un projecte allà on hi ha, curiosament, un carril bici que no condueix enlloc, s'acaba i et deixa a uns terrosos, no du enlloc.

Jo comprenc que vostès, els del pacte, que en aquest cas diria de regrés perquè això no és anar cap endavant, això és anar cap enrera, proclamen i fan bandera del trànsit calmat, del trànsit lent. Nosaltres consideram que en això s'equivoquen i que estan acabant amb la paciència de la gent, la gent està embossada d'aquest model de carreteres del pacte. Ens pot justificar 800 metres, quatre rotondes? Gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sra. Salom. Sr. Conseller d'Obres Públiques, Habitatge i Transport té la paraula.

EL SR. CONSELLER D'OBRES PÚBLIQUES, HABITATGE I TRANSPORTS (Francesc Quetglas i Rosanes):

Gràcies, Sr. President, senyores i senyors diputats. Sra. Salom, és molt bo de justificar, és a dir, són necessitats de trànsit, és el caràcter urbà d'aquest tram. De fet la conselleria no ha construït quatre rotondes, existia una rotonda, l'original i que és una rotonda municipal. Després allò que s'ha fet en aquesta carretera és donar una funcionalitat que no existia anteriorment i és afavorir totes les relacions, tots els encreuaments possibles entre la via cintura i la carretera de Valldemossa, cosa que abans no existia i ara es podran fer absolutament tots els moviments, facilitant per tant, l'accés a la carretera de Valldemossa i la via cintura recíprocament per la seva relació, especialment, per anar a la Universitat i això ha requerit fer dos distribuïdors de trànsit, un a cada extrem de la via cintura i que són les dues rotondes.

La quarta rotonda és invenció seva, la quarta rotonda és un pas a distint nivell entre la carretera de Valldemossa i el camí dels reis, és un pas a distint nivell no és una rotonda, el que passa és que la carretera que passa de manera superior, lògicament ha de distribuir el trànsit d'alguna manera i el distribueix de la manera que es fa a tots..., mitjançant tècniques i concepcions modernes per tot arreu amb una cruïlla d'aquestes característiques. Per tant, és una solució global a un punt que té una vocació molt important de redistribució i d'interconnexió de trànsit i es resol de la manera tècnicament més adequada i és a través de les rotondes distribuïdores.

Gràcies, Sr. President.

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sr. Conseller. Sra. Salom té la paraula.

LA SRA. SALOM I COLL:

Gràcies, Sr. President. Efectivament hi havia una rotonda i ara vostès, gràcies al seu model de carreteres, ara tenim 800 metres i quatre rotondes, perquè aquest pas a distint nivell és una altra rotonda, informada negativament per l'Ajuntament de Palma. Allò que deim nosaltres des del Grup Popular que és un disbarat gros que el model del pacte de regrés de carreteres siguin 800 metres quatre rotondes, això és un caos circulatori. La gent està rabiosa amb aquest tema, la gent està embossada del model de carreteres que vostès estan plantejant. Hi ha retencions, la gent està aturada, està aturada, anar a la carretera de Valldemossa, anar moltes vegades a la Universitat és una ratonera i basta demanar-ho a la gent, basta demanar-ho a la gent que cada dia circula per aquesta carretera.

Nosaltres des del Grup Popular volem criticar d'una manera molt dura aquest model de carreteres que tenen vostès, perquè el consideram endarrerit, consideram que vostès enlloc d'anar

cap endavant van cap enrera i és necessari i urgent canviar per complet el model de carreteres a la nostra comunitat i fer-les més segures...

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sra. Salom el seu temps està esgotat. Sr. Conseller d'Obres Públiques, Habitatge i Transports té la paraula.

EL SR. CONSELLER D'OBRES PÚBLIQUES, HABITATGE I TRANSPORTS (Francesc Quetglas i Rosanes):

Gràcies, Sr. President. Sra. Salom, sabem perfectament quin és el seu model de carreteres, el seu model de carreteres és parlar d'autopistes, només parlar-ne perquè fer-ne només varen fer la d'Inca i varen estar devers 16 anys per fer-la. Després a la carretera de Manacor no varen tenir nassos ni tan sols de dir per on passava. Ara això sí, vostès s'omplen la boca d'un pla d'autopistes que en qualsevol cas no compartim com a model de carreteres i això està claríssim i estam absolutament orgullosos de discrepar amb vostès en relació al seu model de deprecació territorial, d'ocupació massiva del territori, d'increment brutal de la sinistralitat, dels rics d'allò que...

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sr. Conseller el seu temps està esgotat.

16) Pregunta RGE núm. 626/03, de l'Hble. Diputada Sra. Aina Maria Castillo i Ferrer, del Grup Parlamentari Popular, relativa a quantitat abonada a la Farmàcia Salom per la venda de medicaments.

Passam a la sisena pregunta RGE núm. 626, relativa a quantitat abonada a la farmàcia Salom per la venda de medicaments que formula l'Hble. Diputada Aina Maria Castillo i Ferrer del Grup Parlamentari Popular que té la paraula.

LA SRA. CASTILLO I FERRER:

Gràcies, Sr. President, senyores i senyors diputats. Ara fa prop d'un mes aquest Parlament va viure un capítol molt trist per la democràcia perquè li vàrem demanar a la Sra. Consellera de Salut quina quantitat abonava l'ib-salut a la farmàcia Salom en concepte de venda de receptes públiques en aquesta farmàcia. No ens va contestar, ens va dir que era una informació confidencial i que no podia contestar, però nosaltres no hi estam gens d'acord, perquè trobam que tots els ciutadans tenen dret a conèixer allò on es gasten els doblers públics i això no són més que doblers públics.

Ens va contestar també que si volíem saber aquesta informació anàssim a cercar en el registre d'interessos i activitats. Hi hem anat Sra. Salom i ens hem trobat que només consta que vostè és titular d'una farmàcia i d'un negoci de fusta, no hem trobat quina quantitat li va pagar l'any 2002 l'ib-salut en concepte de receptes públiques venudes a la seva farmàcia. Per tant, nosaltres volem avui reiterar aquesta pregunta i no sense dir que és una informació, Sra. Salom, que

tots els ciutadans tenen dret a conèixer, perquè si bé vostè diu que aporta aquesta informació al Col·legi de Farmacèutics i que no tendria inconvenient en donar la informació que ha passat al Col·legi de Farmacèutics, hem de dir Sra. Salom, vostè ho sap i tal vegada els que estan asseguts aquí no tots ho saben, que vostè li passa la informació al Col·legi de Farmacèutics de les quantitats que ha d'abonar a cada farmàcia en concepte de les receptes que s'han venut a les seves farmàcies.

Per tant, jo crec que la pregunta és molt concreta Sra. Salom i vostè avui ha de contestar. Què li ha costat a l'ib-salut els medicaments que s'han comprat a la seva farmàcia Sra. Salom?

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sra. Castillo. Sra. Consellera de Sanitat té la paraula.

LA SRA. CONSELLERA DE SALUT I CONSUM (Aina Maria Salom i Soler):

Gràcies, Sr. President. Miri Sra. Castillo, jo ho vaig explicar com vostè ha dit fa un mes, que el meu patrimoni estava a disposició de tots els meus possibles ingressos cada any amb les declaracions d'hisenda pertinents, amb els augments que hagi pogut tenir o no en el registre d'interessos i activitats dels alts càrrecs del Govern, cosa que vostès en 20 anys no varen fer mai i cosa que aquest Govern de progrés ha fet i ha posat en marxa allò que vostès no varen ser capaços de fer, absolutament mai.

Gràcies, Sr. President.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sra. Consellera de Sanitat. Sra. Castillo té la paraula.

LA SRA. CASTILLO I FERRER:

Sr. President, per una qüestió d'ordre, em sap greu però sempre hem de demanar empara a aquesta presidència. La mesa ha acceptat aquesta pregunta, la consellera té obligació de contestar aquesta pregunta, aquí no parlem de si el PP havia fet un registre d'interessos o no, o si el pacte de progrés l'havia fet. Hem demanat quina quantitat l'any passat l'ib-salut va abonar a la consellera Salom.

EL SR. PRESIDENT:

Sra. Castillo, estic al corrent d'això, consta la seva petició i la seva qüestió d'ordre en el *Diari de Sessions*, però evidentment el Govern pot contestar el que vulgui a les preguntes que fa l'oposició, això ja ho sap.

Per tant, té la paraula.

LA SRA. CASTILLO I FERRER:

Sí Sr. President. Tal vegada és que vostè no ho acaba d'entendre. Ens fixam en el negoci de fusta que també està en

el registre d'interessos, si ara vostè volgués posar parquet en el seu nou despatx i li comprés al seu negoci, supòs que vostè entendria i tots entendríem que això no es pot fer i no es pot fer Sra. Salom perquè la Llei d'incompatibilitats li prohibeix fer-ho. Idò això és exactament el mateix, vostè té una farmàcia que ven medicaments a l'ib-salut a través de les receptes que els usuaris de la sanitat pública van a comprar a la seva farmàcia...

EL SR. PRESIDENT:

Sra. Castillo, el seu temps encara que estigui verd està esgotat perquè per error de la presidència he polsat dues vegades i he deixat el comptador a zero. Li quedaven 16 segons, n'ha emprat 30 i a la Sra. Consellera també li donaré els mateixos 30 segons. Té la paraula Sra. Consellera de Sanitat.

LA SRA. CONSELLERA DE SALUT I CONSUM (Aina Maria Salom i Soler):

Gràcies, Sr. President. Miri Sra. Castillo, setmana rera setmana jo la veig a vostè més nerviosa, més insegura...

(*Rialles*)

I sobretot la veig amb un desconeixement gran sobre l'administració. La veig insegura perquè jo sé que vostè està nerviosa perquè té moltes persones que li festegen el seu lloc i setmana rera setmana el seu pes a la futura llista autonòmica va caient i per això vostè evidentment cada setmana va dient beneitura rera beneitura...

(*Aldarull a la sala*)

Quant...

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sra. Consellera de Sanitat el seu temps està esgotat.

I.7) Pregunta RGE núm. 616/03, de l'Hble. Diputada Sra. Catalina Mercè Amer i Riera, del Grup Parlamentari Socialista, relativa a obres del torrent de Manacor.

Setena pregunta RGE núm. 616, relativa a obres del torrent de Manacor que formula l'Hble. Diputada Sra. Catalina Mercè Amer i Riera del Grup Parlamentari Socialista que té la paraula.

LA SRA. AMER I RIERA:

Gràcies, Sr. President, senyores i senyors diputats. Sra. Consellera de Medi Ambient, les obres del torrent de Manacor han començant, les obres del desviament del torrent de la Cabana han començat després, recordem-ho, de més de 13 anys que Manacor va patir una autèntica catàstrofe a conseqüència de les inundacions en allò que denominarem la torrentada. Efectivament la capacitat d'absorció del llit actual en el seu pas per Manacor era del tot insuficient, l'actuació que s'ha de dur a terme està en el tram urbà que s'ha de millorar, com també per fora d'aquest desviament que s'ha iniciat.

I és per això, Sra. Consellera, que aquesta diputada demana quan estaran enllestides, quan s'acabaran aquestes obres del desviament del torrent de la Cabana en el seu pas per Manacor. Moltes gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sra. Amer. Sra. Consellera de Medi Ambient té la paraula.

LA SRA. CONSELLERA DE MEDI AMBIENT (Margalida Rosselló i Pons):

Gràcies, Sr. President. Sra. Diputada, idò malauradament les obres del desviament del torrent de Manacor han sofert un nou retard i esperem que sigui tan sols d'un any. De fet el passat dia 28 de gener es va rebre comunicació de la Secretaria d'Estat de data de 23 de desembre de 2002, allà on se'ns comunicava una pròrroga del termini d'execució fins a dia 17 de març del 2004. Derivat d'aquest retard s'han modificat les anualitats previstes pel Ministeri de Medi Ambient per afrontar les certificacions de les obres que passen a ser de 800.000 euros per a l'any 2002 a 2,8 milions per al 2003 i 1,1 milions per al 2004.

No obstant això no és la principal conseqüència, la més important és que aquest retard deixarà encara un any més la ciutat de Manacor, que precisament i pendent de les pluges que hi pugui haver sobretot aquesta tardor, idò tornarem estar amb la mosca darrera l'orella de si hi pot haver un problema greu a la ciutat de Manacor. Jo crec que aquest retard realment només respon a una visió, diríem, que no ha complert el Ministeri de Medi Ambient d'intentar resoldre un problema, que com sabem, fa més de 10 anys que existeix i que el Sr. Matas no ha fet allò que havia de fer, perquè precisament el torrent de Manacor pogués ser una realitat. Jo esper que la nova ministra de Medi Ambient, que a més vaig tenir el plaer de conèixer ahir, esper que tinguin un talant diferent, que no passi el partidisme per davant de les necessitats de la ciutadania de Manacor i per tant, que el torrent de Manacor pugui ser una realitat el més aviat possible. Però ara per ara, el torrent de Manacor no veurà la llum fins, com dic, més d'un any. Gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sra. Consellera de Medi Ambient. Sra. Amer, no vol intervenir.

I.8) Pregunta RGE núm. 617/03, de l'Hble. Diputat Sr. Andreu Crespi i Plaza, del Grup Parlamentari Socialista, relativa a decret regulador de les activitats elèctriques.

Passam a la vuitena pregunta RGE núm. 617, relativa a decret regulador de les activitats elèctriques que formula l'Hble. Diputat Sr. Andreu Crespi i Plaza del Grup Parlamentari Socialista que té la paraula.

EL SR. CRESPI I PLAZA:

Gràcies, Sr. President. Des de l'any 1997 les Illes Canàries, les Illes Balears, Ceuta i Melilla esperen que el Govern de l'Estat doni compliment a la llei que regula el sector elèctric i ho faci d'acord amb una modificació posterior, que és d'acord amb les comunitats autònomes corresponents.

Aquests anys, 6 anys, crec que són un temps suficient perquè els ciutadans d'aquestes regions espanyoles gaudeixin dels mateixos avantatges, almanco els avantatges que ens han dit que té la liberalització del sector elèctric. I per això voldríem saber, una vegada hem vist esborranys, cartes, correus, propostes, no només d'aquesta comunitat sinó d'altres, voldríem saber com dimonis està aquest assumpte, simplement, com dimonis està aquest assumpte?

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sr. Crespi. Sr. Conseller d'Innovació Tecnològica i Energia, té la paraula.

EL SR. CONSELLER D'INNOVACIÓ I ENERGIA (Príam Villalonga i Cerdà):

Moltes gràcies, president, senyores i senyors diputats. Sr. Crespi, vostè és que vol saber molt damunt aquest tema, amb la pregunta vol saber molt i li dic perquè a mi me pareix que el decret d'extrapeninsulars és una espècie de telesèrie d'aquestes que dura més de 500 capítols, 6 anys, m'apuntava vostè, són 6 anys, 5 o 6 anys ja que duim esperant aquest tema, i la veritat és que aquesta telesèrie ha tengut fins i tot ...

EL SR. PRESIDENT:

Sr. Conseller, s'atraqui un poc el micròfon, perquè ...

EL SR. CONSELLER D'INNOVACIÓ I ENERGIA (Príam Villalonga i Cerdà):

... fins i tot moments, diria jo, estel·lars; el mes de desembre de l'any 2000, Rosa Estaràs, diputada, va anunciar la imminència, va parlar exactament de què el decret d'extrapeninsulars de forma imminent s'havia aprovat. Hi ha un altre moment estel·lar, faig uns bots en el temps, ja he viscut molt directament aquesta qüestió, hi ha un altre moment estel·lar, on el Partit Popular a contestava una roda de premsa del mes de desembre del 2002, on el president d'aquesta comunitat denunciava la situació, que a vostè també el preocupa, dient que estaven pendents del Govern de les Illes Balears. No era ver, no era ver, això era el mes de desembre, han passat ja tres mesos més.

Què ha passat des de llavors? Jo ha vaig dir, vaig rectificar, rectificar no, vaig dir exactament que el president estava preocupat i que estava en possessió de tota la informació; què ha passat des de llavors? Doncs res, no ha passat res, hi ha hagut unes entrevistes, hi ha hagut, ho vaig dir a la premsa, hi ha hagut una trobada dia 10 de febrer, l'única trobada a nivell de direccions generals. Pareix que estàvem tots d'acord i, per tant, el que va dir exactament, el que es va concloure d'aquella reunió és que "*la semana que viene tendréis una propuesta*".

Ha passat un mes, com jo me temia, ho vaig denunciar així a la premsa, i encara no tenc la proposta. Quan la rebí la duré immediatament al Consell de Govern, per si, una vegada repassada, òbviament, perquè sigui aprovada. Després, ha de saber que l'han d'enviar a la Comissió Nacional d'Energia; després l'han d'enviar al Consell d'Estat, *al Consejo de Estado*; i per tant aquestes comunitats, com les altres, tardaran, jo diria, com a mínim, encara que arribàs demà de matí, avui no ha arribat encara la proposta, vull deixar molt clar que encara no ha arribat la proposta. El mes de desembre, deia el Partit Popular en aquesta cambra, en els passadissos, que la proposta era en poder d'aquest Govern, no ha arribat avui encara, avui de matí, quan he sortit del meu despatx. I per tant, després, una vegada acabat aquest procés, tal vegada faltin sis mesos, dotze mesos més, perquè els ciutadans...

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sr. Conseller, el seu temps està esgotat. El Sr. Crespi, no vol intervenir.

I.9) Pregunta RGE núm. 627/03, de l'Hble. Diputat Sr. Cristòfol Huguet i Sintès, del Grup Parlamentari Popular, relativa a tracte de favor en el proveïment de gas natural a l'illa de Menorca.

Passam a la pregunta número 9, 627 de registre, relativa a tracta de favor en l'abastament de gas natural a l'illa de Menorca, que formula l'Hble. Diputat Sr. Cristòfol Huguet Sintès, del Grup Parlamentari Popular, que té la paraula.

EL SR. HUGUET I SINTÈS:

Moltes gràcies, Sr. President, senyores diputades, senyors diputats. Sr. Conseller, és una llàstima que la pregunta del Sr. Crespi no me l'hagi feta a jo, li hagués contestat més de ver i més la veritat.

La pregunta, Sr. Conseller, ve a causa que vostè va publicar la informació pública de la sol·licitud d'autorització per al subministrament del gas natural a Menorca, el mes d'agost del 2002, en règim de concurrència. Va ser a exposició pública el projecte de gas d'Euskadi i, curiosament, en concurrència tothom sap que és que quan és a informació pública els altres poden presentar projectes alternatius i, després que s'han valorat les propostes tècniques, s'obren els sobres econòmics i s'adjudica.

Hi ha, de curiositat, que el mes de gener, 23 de gener, quan fan la notícia a Menorca, publiquen a Menorca que s'ha adjudicat a Gas d'Euskadi, diuen que en lloc dels 10 milions de busques, que era el projecte que és a informació pública, costarà el projecte 14 milions de pessetes. Hi ha hagut un tracte a favor a Gas d'Euskadi, Sr. Conseller?

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sr. Huguet Sintès. Sr. Conseller d'Innovació Tecnològica i Energia, té la paraula.

EL SR. CONSELLER D'INNOVACIÓ I ENERGIA (Príam Villalonga i Cerdà):

No, en absolut, la pregunta és ofensiva.

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sr. Conseller d'Innovació Tecnològica. Sr. Huguet Sintès, té la paraula.

EL SR. HUGUET I SINTÈS:

Bé, no hi ha cap intenció d'ofendre, sinó de controlar el Govern. I jo a un membre d'un Govern li demanaria que entengui les coses així, no faria falta que els reglaments donassin possibilitats de controlar si tothom s'hagués de sentir ofès pel control.

Sr. Conseller, avui ha arribat al Parlament la petició de documentació que vaig formular fa dos mesos i per tant podré examinar exactament què és el que ha passat amb aquesta adjudicació. Però m'estranya molt que hagi pujat més de 4 milions de pessetes l'adjudicació, quan la part econòmica, òbviament, no és en concurrència.

També ens estranya molt que una empresa que és pública, que pertany al govern del País Basc, que controla el PNV, vengui a Menorca per no guanyar doblers perquè tothom sap que els tirs no són rendibles si no hi ha subvencions, vengui, per tant, a cobrar subvencions per donar un servei.

A nosaltres ens estranya que empreses que estan aquí radicades o altres que són més àmplies hagin tingut una visió pitjor que Gas d'Euskadi. No vull dir amb açò que el Partit Socialista i el Partit Nacionalista Basc facin coses rares, però escolti, no ho entenem, i per tant li he de demanar per què i com ho han fet perquè sigui aquesta empresa, petita, a més, i amb poca experiència, amb pocs anys d'experiència per al subministrament domèstic, la que tenguí aquesta adjudicació.

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sr. Huguet Sintès. Sr. Conseller d'Innovació Tecnològica, té la paraula.

EL SR. CONSELLER D'INNOVACIÓ I ENERGIA (Príam Villalonga i Cerdà):

Moltes gràcies, president. Senyores i senyors diputats, mirin, és la primera pregunta que l'expert en temes energètics del Grup Popular fa a aquest conseller des que va prendre possessió. És la primera pregunta en ple, i és una pregunta que, com ha quedat constància per escrit, és una pregunta delicada, que fa insinuacions greus, gravíssimes insinuacions, insinuacions tal vegada de delictes. Jo, davant aquesta situació, no estic disposat a consentir cap insinuació cap a aquesta persona ni moltes altres que han intervingut en la selecció de l'autorització, sense cap dubte ni un.

Vostè té aquí dues caixes de documentació per estudiar amb molt de detall quina ha estat l'actuació administrativa d'aquest govern, i li queden dos camins, dos. Un, demanar disculpes a aquest conseller i a totes les persones, per les seves insinuacions, que han intervengut, que són moltes: director general d'Energia, directora general d'Energia, director general d'Energia, perdó, directora general d'Indústria, cap del Servei d'Indústria, cap del Servei d'Ordenació i Planificació d'Energia i l'assessor jurídic de la Conselleria d'Innovació i Energia. O els demana disculpes si no troba res en tota aquesta documentació, o va als jutjats directament. Una de dues. No li admet més insinuacions, sàpiga-ho. Li ho dic a vostè i al Grup Popular, només faltaria, només faltaria que d'una sospita vostè ara estigués fent política de la impresentable d'aquí al que falta de legislatura, i per tant li torn repetir i li dic a vostè, al Grup Popular i al seu portaveu, que supòs que és el cap del Grup Parlamentari, li dic, li exigesc d'una forma clara i rotunda a la persona que m'ha fet la pregunta, que ha fet la pregunta al Govern, li exigesc que rectifiqui i demani disculpes a totes les persones, que són honestes i honorables, que han intervengut en aquest procés. I si no, si vostès troben que hi ha qualche cosa, vagin als jutjats.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments i petit aldarull a la sala)

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sr. Conseller d'Innovació Tecnològica. Amb la seva resposta tanca el debat.

I.10) Pregunta RGE núm. 618/03, de l'Hble. Diputada Sra. Maria Lluïsa Dubon i Pretus, del Grup Parlamentari Socialista, relativa a conveni de seguretat.

I passam a la pregunta número 10, RGE núm. 618, relativa a conveni de seguretat, que formula l'Hble. Diputada Sra. Maria Lluïsa Dubon i Pretus, del Grup Parlamentari Socialista, que té la paraula.

LA SRA. DUBON I PRETUS:

Moltes gràcies, Sr. President. Senyores i senyors diputats, arrel de la vinguda del ministre Acebes es va considerar convenient cercar mecanismes de col·laboració per tal d'afrontar un problema que hem de recordar que és competència de l'Estat, però que el Govern de les Illes Balears estava ben disposat a col·laborar per millorar la situació de seguretat a les nostres illes. Però el temps va passant i no hem sentit parlar més d'aquest conveni que es va anunciar en el seu moment, i per tant demanaria al Govern que ens expliqui en quina situació es troba.

Moltes gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sra. Dubon. Sr. Conseller d'Interior, té la paraula.

EL SR. CONSELLER D'INTERIOR (Josep Maria Costa i Serra):

Gràcies, Sr. President. Senyores i senyors diputats, Sra. Diputada, li he de dir que, com ja he explicat en altres ocasions en aquest parlament, des del passat mes d'octubre hi ha una proposta realitzada pel Govern de les Illes Balears a fi de dur endavant un conveni de col·laboració entre el Govern de l'Estat i la comunitat autònoma. Li he de dir que durant tot aquest temps la seguretat pública, la seguretat ciutadana s'ha incrementat d'una forma notable a les nostres illes, i com diu el delegat del Govern en una entrevista realitzada aquest mateix diumenge, almenys hi ha una valoració positiva: la rectificació que realitza de la posició que va mantenir la delegada del Govern Sra. Cirer. Per tant, hi ha un element positiu; diu: "No farem deixadesa de la nostra obligació de convocar una mesa de seguretat pública", paraules del Sr. Ramis. La Sra. Cirer va negar durant dos anys la necessitat de convocar una mesa de seguretat pública a les Illes Balears perquè no era necessària mentre s'incrementava la seguretat pública.

La pregunta que ens hauríem de realitzar en el Parlament de les Illes Balears és per què no la convoca o per què no es convoca ja. Jo li donaré la resposta: simplement no es realitza perquè no hi ha l'autorització de Madrid. Moltes gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sr. Conseller d'Interior. Sra. Dubon, no vol intervenir?

I.11) Pregunta RGE núm. 619/03, de l'Hble. Diputada Sra. Soffia del Carmen Hernanz i Costa, del Grup Parlamentari Socialista, relativa a estalvi en la impressió del BOIB.

Passam a la pregunta següent que és la RGE núm. 619, que està ajornada en temps i forma pel Govern.

I.12) Pregunta RGE núm. 575/03, de l'Hble. Diputat Sr. Joan Buades i Beltran, del Grup Parlamentari Mixt, relativa a construcció de nous centres escolars de primària a l'illa d'Eivissa.

Per tant passam a la darrera pregunta, que és la 12, RGE núm. 575, relativa a a construcció de nous centres escolars de primària a l'illa d'Eivissa, que formula l'Hble. Diputat Sr. Joan Buades i Beltran, del Grup Parlamentari Mixt, Els Verds d'Eivissa, que té la paraula.

EL SR. BUADES I BELTRAN:

Gràcies, Sr. President. Més d'actualitat que mai, perquè avui mateix el diari més venut a les Pitiüses diu que en tres anys s'hauran de crear places per a 4.600 alumnes a les Pitiüses, que vol dir que haurà crescut un 30% la matriculació a les Illes Pitiüses, i el director general de Planificació i Centres diu que no concreta com s'habilitaran aquestes unitats. Eivissa i Formentera estan, com sap el conseller, en una situació d'emergència en matèria escolar i haurem passat la legislatura amb resultat molt minso, i ens agradaria saber per què dimonis

no hi ha hagut un compromís ferm de declarar zona d'urgent escolarització les Pitiüses i solucionar aquests problemes de planificació, que ens rebotaran any rere any els pròxims temps. Gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sr. Buades. Sr. Conseller d'Educació i Cultura, té la paraula.

EL SR. CONSELLER D'EDUCACIÓ I CULTURA (Damià Pons i Pons):

Gràcies, Sr. President. Senyores diputades, senyors diputats, Sr. Buades, bé, evidentment la primera cosa que jo he de fer és negar el fonament de la seva pregunta, que diu que no hi ha hagut planificació. Jo estic en condicions objectives de defensar que n'hi ha haguda i ben a bastament, de planificació. D'una banda aquest govern va executar el projecte de Sa Colomina, que era l'única cosa programada amb anterioritat per l'anterior govern, s'han ampliat els centres de Blanca Dona, institut, i els centres col·legis públics de Sant Rafel i del Puig d'en Valls; s'ha construït el centre de Sant Agustí que ja està en funcionament; el proper curs hi haurà l'institut de Sant Llorenç que estarà acabat i estarà en funcionament; estan a punt de començar-se les obres de S'Olivera; abans de l'estiu es podrà començar el col·legi públic de Santa Eulària, i abans de l'estiu també es podrà començar l'ampliació de l'institut Isidor Macabich.

A més a més hi ha tota una sèrie de solars sol·licitats a diferents ajuntaments d'Eivissa, concretament a Sant Josep. La primera petició escrita va ser el gener del 2001; s'ha reiterat la sol·licitud i en aquest cas no hem rebut encara resposta escrita. Hi ha una petició també a Sant Antoni de Portmany, més recent, on es demana un solar per a un institut i per a un centre d'infantil i de primària; sabem que l'Ajuntament de Sant Antoni està fent les gestions adients per trobar aquests solars. I també hi ha una altra sol·licitud de solar a l'Ajuntament d'Eivissa; hi ha una resposta escrita, en aquest cas, del batle, en la qual diu a la conselleria que està fent tots els tràmits necessaris per trobar el solar adient.

A més a més s'ha resolt definitivament la planificació dels propers quatre anys amb la conclusió del mapa escolar d'Eivissa i Formentera, que ja està finalitzat. Ara està en consulta en els diferents ajuntaments, sindicats, associacions de pares i mares i, lògicament, grups polítics, i a més a més haurà de passar pel Consell Escolar de les Illes Balears.

Per tant, planificació n'hi ha haguda des del primer dia, ha tengut un tractament de prioritat a Eivissa a nivell d'inversions escolars, cosa que justifica que percentualment li correspongui un percentatge molt superior per territori i població que al conjunt de les Illes Balears. Això sí, hi ha hagut dificultats més múltiples que a tota la resta de les Illes per tirar endavant els objectius planificats des de la conselleria. Gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Conseller d'Educació i Cultura. Sr. Buades, té la paraula.

EL SR. BUADES I BELTRAN:

S'haurà planificat molt, però resulta que 114 de les 262 aules de primària a Eivissa i Formentera, no segons Els Verds, sinó segons Comissions Obreres que no pot ser titllat de ser un sindicat de dretes, tenen més de 25 alumnes per aula. Comissions Obreres, i per això ha vengut el seu director general aquesta setmana a intentar arreglar les coses, ha denunciat que un 43% de les aules d'Eivissa i Formentera estan massificades, fora de la llei, i se li diu que la seva política de planificació educativa ha estat lentíssima i que vostè ha dit la veritat, en part, dient que fa estona que han demanat solars, però ha passat la legislatura demanant solars, i per exemple el col·legi públic de S'Olivera és un escàndol que encara no estigui obert, com vostè sap.

Però jo li demanaria com és possible que un 43% de les aules d'Eivissa i Formentera, especialment a Sant Antoni i a Eivissa, estiguin com estan, massificades i fora de les ràtios legals d'un màxim de 25 alumnes per aula? Per què no s'ha planificat l'acolliment d'una manera equilibrada dels fills d'immigrants de països tercers pobres? I com podem arribar a final de legislatura anunciant un munt d'inversions que no s'han fet? Jo li repetiré el que li ha dit Comissions Obreres: planificar vol dir pensar el futur; si en tres anys tenim un 30% més d'alumnes i hem de fer 172 aules, i en aquest moment n'hi ha 114 de 262 saturades, com ho farem?, com ho finançarem?, qui ho ha previst?

El mapa escolar de què em parla és un document de treball que només ha començat a arribar, ahir, a alguns centres, no a tota la societat civil pitiüsa, i no hagués estat molt millor començar per allà on hi havia més problemes, que era per Eivissa i Formentera, en lloc de fer-ho per les zones de les Balears com Menorca, que és allà on menys n'hi ha? Sempre s'ha de fer especial èmfasi -vostè és conseller d'Educació i Cultura i sap el que dic, per exemple en temes lingüístics-, la intervenció urgent s'ha de fer allà on més falta fa. Idò a Eivissa i Formentera tornar estar a la cua de tot això. Aleshores jo agrairia que en una futura reedició del pacte de progrés, o del que es vulgui dir, aquest tipus de qüestions socials tenguessin una mica de prioritat, perquè no és normal acabar d'aquesta manera...

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sr. Buades. El seu temps està esgotat. Sr. Conseller d'Educació, haurà de fer ús de la síntesi perquè li queden nou segons.

EL SR. CONSELLER D'EDUCACIÓ I CULTURA (Damià Pons i Pons):

Bé, jo demanaria al Sr. Buades que fos rigorós per primera vegada aquesta legislatura en tractar aquest tema i demani una compareixença meva a la Comissió d'Educació i en parlaré llargament, en tres minuts.

Les dades de Comissions Obreres. Comissions Obreres s'està fabricant, per dir-ho d'alguna manera, el seu espai amb aquestes informacions...

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sr. Conseller d'Educació. El seu temps està esgotat, està totalment esgotat, em sap greu.

II. Interpel·lació RGE núm. 353/03, presentada pel Grup Parlamentari Popular, relativa a política del Govern en relació amb els Serveis Ferroviaris a les Illes Balears.

Amb aquesta intervenció queda substanciat el torn de preguntes i passam al punt següent de l'ordre del dia, que és la interpel·lació 353, presentada pel Grup Parlamentari Popular, relativa a política del Govern en relació als Serveis Ferroviaris de les Illes Balears. En nom del Grup Parlamentari Popular té la paraula el Sr. Jaume Font per defensar i plantejar la interpel·lació.

EL SR. FONT I BARCELÓ:

Gràcies, Sr. President. Senyores i senyors diputats, molt bon dia a tots. El Grup del Partit Popular ha volgut, en aquest final de legislatura, fer una interpel·lació al Govern sobre com funcionen els Serveis Ferroviaris a Mallorca en aquest moment. Aquesta interpel·lació hagués pogut ser feta en altres moments, moments de dificultat, moments crítics per als Serveis Ferroviaris de Mallorca, moments com va ser l'accident de l'any passat del tren a l'arribada a Sa Pobla. Però a diferència d'altres grups polítics, el nostre grup, que és un grup seriós, maldament vostès ho puguin dubtar, va trobar que no era oportú en aquell moment que hi havia hagut ferits, on el Govern havia de posar en marxa tots els desperfectes que hi havia hagut en aquell accident, ser prudent i no utilitzar en aquell moment la interpel·lació. Però després de més d'un any, es fa necessari interpel·lar el Govern.

Vostès es varen trobar aquesta legislatura amb un projecte arrencat, un projecte començat de reobertura de línia després de més de 17 anys d'Inca cap a Llubí, Muro i Sa Pobla. Han fet les seves befes, si el pont o no el pont... El que és evident és que el govern anterior ho va posar en marxa i vostès el varen poder inaugurar. Vostès el que intenten inaugurar dia 4 de maig és la posada del tren en marxa des d'Inca a Manacor, fent fer feina - Sr. Grosske, vostè que està tan preocupat pels accidents i aquestes coses- fent fer feina amb tres torns a la gent durant 24 hores cada dia, a la nit i tot. Jo el convid que vagi a veure les mesures de seguretat, sobretot quan la fosca es fa cada dia, Sr. Grosske, vostè que es preocupa tant d'aquestes coses. Fent fer feina la gent a esclata bufetes perquè vostès han d'aconseguir complir un compromís electoral que pareix que pot ser dia 4 de maig. En tot cas vostès aniran a remolc d'allò projectat la legislatura anterior, i en canvi aniran enrere de coses que es proposaven la legislatura anterior, amb la qual cosa la seva política ferroviària és aquella d'anar com aquell corredor, darrera la bicicleta de l'altre, i de passada arribar malament.

Però parlem del que ha passat. Segurament és la legislatura..., no segurament, és la legislatura amb més vagues i descontentaments de tots els empleats de Serveis Ferroviaris de Mallorca de la història. Vagues intermitents una rere l'altra. Retards, són freqüents, els patim. Allò greu dels fracassos, sense cap tipus d'informació al respecte. Això sí, han posat uns panells intercomunicadors, però estan aturats en la majoria dels casos.

Venen la gran història dels trens llançadora. Fracàs total i absolut. Si defensa el contrari serà quan em demostrarà que de tren ja no en sap res, aquest govern. Si tot el personal que vostès tenen als trens llançadores, el tenguessin a les agulles de Santa Maria per canviar agulles, molts més trens podria vostè posar en marxa d'un cap a l'altre de la via del tren. Fracàs. Una despesa de personal inútil i sense donar solució.

Freqüències. La caparrudesa de les freqüències d'aquest govern no té nom. Què és allò més important quan posen un transport públic en marxa? Si ha estat capaç de generar il·lusió, aprofitar la il·lusió que es genera perquè la gent pugui saber si allò li serveix o no. Fins l'any passat en el mes d'octubre hem hagut d'anar un any i nou mesos amb unes freqüències on diferents persones, diferents ajuntaments han sol·licitat al Govern i no varen voler canviar fins l'octubre de l'any passat. Què passa, Sr. Quetglas? Que no hem tengut l'increment de trens que volíem, perquè les freqüències que vostès han tengut durant un any i mig, que són les que estan en negre aquí, que ara han ampliat, no agafaven ni la gent quan sortia de fer feina, o la deixaven penjada a mitja estació devers Inca, o no tenien la possibilitat el matí d'arribar d'hora a la feina.

Què li deman, jo, Sr. Conseller? Després d'augmentar aquestes freqüències, em pot dir quines dades hi ha de més utilització del tren de cap a cap de la via i per pobles? Reals, i presenti-les aquí, doni'ns-les, una a cada grup.

Escàndols. N'hi ha hagut, també. Petra és un escàndol, agradi o no agradi a la gent. Petra, vulguem o no, no sé on és el GOB, ni Esquerra Unida, ni Els Verds, aquests partits i aquestes associacions tan preocupades pel consum de territori, on es mouen per una decisió de canvi de traçat més de 110.000 metres cúbics de terra, s'arrasen ametllers, figueres i garrofers i ningú no diu res; on el PSOE tenia una postura anterior i després en manté una altra; on el Govern s'exonera de fer informe d'impacte ambiental -està passant en això, està passant en el traçat d'aigua de sa Marineta a Crestatx-, el Govern s'exonera de l'informe d'impacte ambiental i després vol fer lleis per preocupar-se dels informes d'impacte ambiental. Això és la realitat. Vull intentar no treure de lloc ningú. Amb allò de Petra podria ficar més el dit dins l'ull, però no, no em vull perdre. Allò de Petra ho saben els seus socis, i vostè, *como Pilatos, se lava las manos*, es va veure a la pregunta de l'altre dia. "A mi m'han dit això i jo ho he fet". Perfecte, Sr. Quetglas; però no és el dia, avui, aquest, ja se sap. Però a Petra hi ha hagut una votació d'una part important del poble, devers un 30%, on el 95% que va participar d'aquesta votació va dir que volia el tren per dins. Miri, faran el que voldran, però a mi em sona tant allò d'"el poble espanyol està dient no a la guerra i en canvi el Govern fa el que vol"... Aquesta medicina vostès no l'empren, aquí, no és

vera?, aquí no l'empren. El poble de Petra diu "el tren per dins", i vostès diuen "el tren per fora". Deu ser que toca ser així, només puc pensar això, però la gent hauria de saber com són d'incoherents vostès.

Sr. Sampol, Sr. Grosske, Sr. Quetglas, Sra. Rosselló, senyor gerent de Serveis Ferroviaris, això és un canvi de cromos entre partits i entre partits polítics i entre conselleries, el que ha passat a Petra. Locals de familiars a prop de traçats, moltes coses. En tenc més, de Petra, però ho deixaré, perquè si no se m'acaba el temps.

Febrer del 2002, accident a Sa Pobla. L'altre dia vostè va dir que no importava assegurança perquè resulta que si hi ha assegurança costa més l'assegurança que arreglar un vagó quan es (...) un tren. Sr. Quetglas, i si el vagó fa mal, perquè va estar a punt de fer mal, va estar a punt de pegar a la casa de davant, va estar a punt de tombar damunt els cotxes de la carretera de Muro. Vostè no té assegurat això i això ho ha de tenir assegurat, això és un fracàs de la seva gestió, perquè allò que va passar a Sa Pobla hagués pogut ser més greu.

Sap per què estan contents, ara, els tècnics..., els tècnics no, els tècnics estan enfadats, els empleats de Serveis Ferroviaris de Mallorca quan arriben a Sa Pobla per si de cas hi ha boira? Estan contents perquè l'ajuntament ha posat un semàfor que no té res a veure amb el tren, de dos vermells, al cap del carrer Fred, que justament està ben a l'entrada, ben enfront quan arriba el tren, i ara quan arriben veuen això. Del maquinista, que el varen interrogar, informe que vostès m'han passat: "Com sabeu on es trobau quan conduïu?, com sabem on es trobau si sols estan senyalitzats els punts quilomètrics", i diu el maquinista: "Perquè feiem sempre el mateix trajecte, coneixem els paratges i ens guiam per construccions, arbres, camins, voreres, vegetació, etc." "I el dia de l'accident, no es veien?", demana el tècnic que va fer l'entrevista. El maquinista accidentat diu: "No". "Us trobàveu sol a la cabina". "No, l'interventor, després de donar la sortida a l'estació de Muro va entrar a la cabina per agafar la cartera. En el moment de l'accident comptava els doblers". No hi veia aquell dia. Per què?, perquè hi havia boira i les senyalitzacions queda clar que no són bones.

Però no tan sols això, Sr. Grosske. Quan vostè era el "superconselleiro" un informe de la Conselleria de Treball i Formació al cap de només un mes i mig fa saber a la conselleria, diu: "Senyalització indicadora fixa i permanent al tram d'Inca a Sa Pobla, de pals heptomètrics i limitació de velocitat, de proximitat d'aturades a qualsevol altre sistema de senyalització. Per altra banda volem indicar que seria convenient la realització d'un estudi de mesures preventives per tal d'evitar la possibilitat que es repeteixin fets com aquests". Sr. Quetglas, ha fet l'estudi de mesures preventives?, o quan hi hagi boira la gent ara veurà que arriba per mor del semàfor, que no té res a veure, que s'ha posat al cap de l'estació?

EL SR. PRESIDENT:

Sr. Font, vagi acabant, per favor.

EL SR. FONT I BARCELÓ:

Ja acab. Sr. Quetglas, acords d'aquesta cambra. Desembre de l'any 1999, proposta del Partit Popular votada per unanimitat: "El Parlament de les Illes Balears insta el Govern de les Illes perquè abans que finalitzi l'any 2000 -dos, zero, zero, zero- el presenti la proposta de traçat de prolongació de la línia de ferrocarril entre Sa Pobla i Alcúdia". No està feta la proposta. Proposta de dia 27 d'octubre de l'any 2000, 139, aquí tothom va votar per unanimitat, aquí ja no, proposta del Partit Popular: "El Parlament de les Illes Balears insta el Govern perquè els pressuposts de l'any 2001 duguin una partida per començar les obres del traçat Sa Pobla-Alcúdia". Creim o no creim en el transport públic? Creim o no creim en aquesta casa? Creim o no creim en complir aquelles coses en què tots estam d'acord? Fracàs d'aquest govern, fracàs ja és la cinquena cosa que li pos.

I acab, Sr. President.

EL SR. PRESIDENT:

Sí, Sr. Font, li anava a dir.

EL SR. FONT I BARCELÓ:

I acab, Sr. President. A mi el que m'agradaria, Sr. Conseller, és que fos capaç, si és possible, d'explicar per què no ha pogut donar solucions com li demanava la gent de Petra; com és possible que vostè no hagi donat solucions de la seguretat de la línia per arribar a Sa Pobla?, com és possible que vostè no hagi donat solucions millors, que l'únic que ha fet és posar aquests trens llançadora a Marratxí i que no funcionen?, com és possible que vostè sigui el conseller que ha tengut més vagues de la història del transport públic en aquesta terra en tema de tren? Sr. Conseller, com és possible que no hi hagi traçat fins a Alcúdia, definitiu?

Sr. Conseller, seria bo que les preguntes que li he fet, sobretot l'informe de Treball, sobretot que expliqui les xifres, perquè les noves freqüències, que han tardat tant, quines són les dades reals d'això, i demostrarà segurament una part que tindrà raó. Per l'altra el que és evident és que vostès han anat a remolc de la política en serveis ferroviaris, en transport públic respecte a tren, que va fer el Partit Popular.

Els autocars pintats d'aquest color que han fet, joestic d'acord, en aquest tema no el puc criticar, em pareix bé.

Moltíssimes gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sr. Font, per la seva intervenció. Sr. Conseller d'Obres Públiques, Habitatge i Transport, té la paraula per contestar la interpell·lació.

EL SR. CONSELLER D'OBRES PÚBLIQUES, HABITATGE I TRANSPORTS (Francesc Quetglas i Rosanes):

Moltes gràcies, Sr. President. Senyores diputades, senyors diputats, crec que és oportú, mitjançant el mecanisme d'una interpellació, fer un repàs general a allò que ha estat la política ferroviària durant aquesta legislatura, perquè crec que és una d'aquelles qüestions de les quals, com a membre del Govern, jo em sent particularment orgullós i satisfet de venir aquí a defensar. No ha estat fàcil, hi ha hagut molt d'inconvenients, hem tengut problemes, com és lògic, però jo crec que avui, a punt d'acabar la legislatura, el balanç que aquest govern pot presentar en política ferroviària és francament satisfactori.

Aquesta ha estat una legislatura en la qual s'ha donat un impuls sense precedents al desenvolupament ferroviari i, sobretot, s'han creat les bases per a un desenvolupament futur. És a dir, a part de les obres òbvies..., la tesi que vostè, Sr. Font, ha defensat aquí és que el Govern allò que ha fet exclusivament allò que ha fet exclusivament ha estat viure de les rendes d'allò que havia sembrat el govern anterior és francament risible, és a dir, la línia d'Inca-Sa Pobla a la qual vostè feia referència estava feta en un 20%, executada en un 20%, i això sí, inaugurada, feta en un 20% i inaugurada amb uns carrils que, com vostè mateix s'ha vist obligat a recordar, es varen haver d'aixecar per després posar els definitius, però la foto ja estava feta. És a dir, en un 20%. El 80% de l'obra la va fer aquest govern. Però és veritat que el plantejament i el projecte eren de l'executiu anterior.

Però la quantitat d'obres, de projectes, d'instal·lacions i de millores que s'han introduït són males d'explicar en poc temps. Parlem, per exemple, d'inversions en matèria de seguretat, 6,7 milions d'euros per rehabilitar els passos a nivell, per automatitzar passos a nivell, per suprimir passos a nivell, per tancar el corredor ferroviari i per automatitzar la circulació. Això ha estat una sèrie de feines que són importantíssimes per assentar les bases de seguretat.

Però una altra no menys important: la rehabilitació absoluta i completa de la via ascendent i descendent de la doble via de Palma-Inca. El Govern anterior -em sap greu haver-ho de recordar així- en veure l'estat de la via entre Palma i Inca, que era francament millorable, va fer una inversió absurda, va substituir una travessa de fusta de cada cinc o sis que hi havia per una de formigó, va invertir 250 milions de pessetes que varen ser tudats perquè allò no va servir per a res, perquè les travesses de fusta estaven ja absolutament inoperants, i aquest govern ha hagut de fer un canvi complet de totes les travesses entre Palma-Inca i Inca-Palma adequant la via, soldant-la, posant-la en condicions de confort i de seguretat, a l'alçada dels trens europeus normalitzats. Això ha produït, sense dubte, ha estat una obra molt important, que és una obra bàsica, com dic, per a l'expansió ferroviària posterior, per a l'expansió sa Pobla-Alcúdia, per a l'expansió d'Inca a Manacor i les posteriors de Manacor fins a Cala Rajada, etcètera, sense aquesta inversió bàsica en infraestructures hagués estat molt mal de fer o seria molt mal de fer en el futur emprendre aquestes obres; i per tant, jo crec que això no és bo de veure i que, a més, lògicament, obres que es fan amb funcionament normal del

ferrocarril produeixen molèsties, alguns retards, inconvenients; és lògic, és a dir, les reparacions d'unes vies mantenint la circulació lògicament no es poden fer a cost zero, en termes de comoditat i de puntualitat, però, en qualsevol cas, avui, que ja estan acabades, han permès pràcticament superar absolutament aquests inconvenients. I en aquests moments el grau de confort i de seguretat a la línia Palma-Inca és, no solament incomparablement superior, sinó jo diria que òptim.

Però també parlem d'adquisició de material mòbil. En aquest moment el nombre d'unitats de material mòbil al servei dels usuaris és el doble del que teníem l'any 1998. El número de freqüències ha incrementat de l'ordre del 42%, si no tenc malament els números per aquí, 42% els dies laborables, 20 i busques per cent els dies festius.

Número de passatgers? El número de passatgers ha incrementat el 56% en relació amb l'any 1998. És a dir, totes aquestes xifres, tots aquests fets estan posant de manifest que, tot i que estam en ple procés del relançament del ferrocarril, no hem arribat ni molt manco al final de l'etapa, però l'impuls que se li ha donat és absolutament espectacular.

Continuem parlant d'altres qüestions. Els abaixadors Palma-Inca, dos nous abaixadors al municipi de Marratxí, el Pont d'Inca Nou i el Polígon Industrial, que donen molt de servei i recuperen una vocació de metre lleuger per a superfície per a urbà a la ciutat de Palma; la construcció de dos nous abaixadors al terme municipal de Palma, que ja s'estan fent al carrer Prevere Rafel Barrera, a Son Oliva i a Son Fuster; rehabilitació d'estacions: la rehabilitació de les estacions de Llubí, de Muro, de l'estació d'enllaç Inca-Manacor, de Manacor, de Sineu, la construcció de l'abaixador de Petra, la rehabilitació de l'estació d'Artà; la rehabilitació de tres edificis a Palma, l'edifici de l'estació central, l'edifici de maquinària fixa i la fusteria, crec que són també una bona mostra de la feina de recuperació funcional, però també de riquesa de patrimoni arquitectònic que es fa des dels Serveis Ferroviaris de Mallorca.

Per a no parlar, que, lògicament, deix per al final, d'allò que és efectivament el projecte estrella que, en aquests moments, Serveis Ferroviaris de Mallorca du a terme, que és la línia Inca-Manacor. La línia Inca-Manacor s'està fent, a pesar de tots els entrebancs que, des de la seva opció política, han estat cercant i ens han estat intentant posar, l'obra avança satisfactòriament, tot i que hi ha algun inconvenient fonamental que esperam ja a partir d'ara veure resolt, que és que les pluges, d'un any excepcional en pluges, han retardat no solament aquesta, sinó totes les obres públiques que es fan a Mallorca; però tot i així tenim l'esperança i la convicció que complirem amb el pla d'etapes que aquesta obra té.

Per tant, jo crec que per fer aquest balanç de fets, aquest balanç de realitats, al qual podem sumar els projectes immediats que tenim a les línies. En aquests moments es redacta el projecte constructiu de la línia de ferrocarril de la Universitat; treballam en els estudis de viabilitat, perdó, de viabilitat no, en els estudis de traçat de la línia sa Pobla-Alcúdia i de la línia Manacor a Cala Rajada; miram, en concret, quins són els traçats sobre el terreny, calculat a nivell pràcticament milimètric, perquè

és una opció complicada però que, en qualsevol cas, podrem presentar, supòs ja, que d'aquí a poc, de la mateixa manera que hem fet un estudi general de corredors ferroviaris a la totalitat de l'illa, allà on destaca la possibilitat de desenvolupament en règim ferroviari o en règim tramviari envoltant la badia de Palma i de les badies d'Alcúdia i Pollença. És a dir, no solament projectes, sinó realitats; no solament una realitat que s'assenta en obres de present, sinó una vocació clara de futur.

Vostè, no sé, jo no entenc molt bé quan diu això del tren llançadera, no sé a què es refereix; si vostè es refereix a les línies d'aportació bus-tren que s'han fet, que es posen en marxa i que funcionen a Alaró, que funcionen a la zona de Sencelles, Costitx, aportacions a Santa Maria i Inca; o les recentment inaugurades de Marratxí, jo personalment crec que constitueixen un enorme èxit, constitueixen un èxit. Vostè vol dir que són fracàs, bé, jo no és la percepció que tenc, no és el que ens transmeten els ajuntaments, no és el que ens transmeten els usuaris, i no solament a nosaltres, sinó, en caràcter general, jo crec que aquesta idea és una idea que té una acollida excel·lent i racionalitza l'ús dels recursos públics. Si vostè s'està referint a les línies curtes entre Palma i Marratxí, jo li voldria explicar, que me pareix que és un tema molt important, que amb l'obertura de la línia de Manacor i posteriors desenvolupaments, hem de començar a experimentar, hem de començar a posar en marxa una doble vocació del tren, dins Palma, una vocació, com deia, de tren de metre lleuger de superfície, per donar resposta als problemes de mobilitat entre Palma i els municipis confrontants, que tenen una gran vocació residencial, com és el cas de Marratxí; però, al mateix temps, hem de començar a crear hàbits de trens que vagin, que vinguin, o que vagin a Manacor o des de Manacor, i que no hagin de fer, necessàriament, totes les aturades que es produeixen entre Marratxí i Palma per mantenir una adequada relació de temps, de velocitat comercial que sigui vertaderament competitiva i que funcioni bé al servei de la gent. Lògicament, la instal·lació d'aquest tren curt permet donar servei, entre totes les estacions intermèdies i Manacor, però per a un número de passatgers molt reduït, que l'únic que haurien de fer seria, si van de Manacor al Pont d'Inca, per posar un exemple, aturar a Marratxí i agafar el següent tren curt perquè el tren de Manacor només aturaria, des de Marratxí ja no aturaria fins a Palma, guanyant d'aquesta manera 6, 7 o 8 o 10 minuts de temps que, en termes de competitivitat, són molt importants.

(El Sr. Vicepresident primer substitueix el Sr. President en la direcció del debat)

EL SR. PRESIDENT:

Vaya acabando, Sr. Conseller.

EL SR. CONSELLER D'OBRES PÚBLIQUES, HABITATGE I TRANSPORTS (Francesc Quetglas i Rosanes):

Sí, acab ja aquesta primera intervenció. Per tant, jo no puc compartir de cap de les maneres la valoració que ha fet, m'he quedat moltes coses al tinter, supòs que al torn de rèplica podrem referir-nos a elles, com qüestions relatives a vagues i accidents; però, en qualsevol cas, per donar una primera

pinzellada, crec que el balanç d'aquesta primera legislatura del pacte de progrés en relació amb el ferrocarril no pot ser d'altra sinó extraordinàriament satisfactòria. Gràcies, Sr. President.

(El Sr. President reprèn la direcció del debat)

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sr. Conseller d'Obres Públiques, Habitatge i Transports per la seva intervenció. Grups que vulguin intervenir? Sr. Grosske, en nom del Grup d'Esquerra Unida i Ecologista, té la paraula.

EL SR. GROSSKE I FIOL:

Gràcies, Sr. President. En principi el meu grup no pensava intervenir en aquesta interpell·lació i ens reservàvem pel debat de la moció conseqüent o de les mocions conseqüents, no obstant, jo crec que hi ha dos factors que justifiquen plenament aquesta intervenció. En primer lloc, el fet que la veritat és que no hem entès exactament el sentit de la interpell·lació; una interpell·lació sobre una qüestió de tanta importància hauria de ser presentar un disseny del que seria una política alternativa en una matèria tan sensible com és el ferrocarril; però aquí no hi ha cap tipus de política alternativa, no hi ha més que un rosari de problemes, de suposats escàndols, d'ineficàcia sense gestió, però, implícitament, la seva intervenció, Sr. Font, és un aval a la política ferroviària del Govern, és un aval, perquè sí, en definitiva, en el que són les seves orientacions de fons, el que són els seus objectius estratègics, a les seves realitzacions no hi ha res a objectar, home, doncs, efectivament entram a un terreny diferent, distint, que és si efectivament hi ha gestors eficaços o no en aquesta matèria. Però el que és política ferroviària, vostès no han formulat cap tipus de però, més aviat sembla una interpell·lació una mica irritada davant la possible inauguració de la connexió ferroviària entre Inca i Manacor, i per tant entre Palma i Manacor, que vostès se senten en l'obligació de posar-hi un contrapunt.

I la segona raó per la qual he volgut intervenir és que tenim un president de Parlament una mica avar a l'hora de concedir el torn d'afusions, i vostès en el Grup Popular es veu que jo som molt popular en el Grup Popular, perquè cada vegada que surt un de vostès s'omple de "Grosskes" dues o tres vegades cada intervenció, sense dret a afusions perquè, com que de vegades no atempten al meu honor ni a la meua dignitat, el president ho considera motiu suficient per a no donar-me la paraula, bé. En tot cas, això no és important i a més ja acaba la legislatura, Sr. President, no passa res.

Però vostè ha començat la seva intervenció amb una qüestió que a mi me sembla important, diu: el meu grup és un grup seriós, malgrat que a vostès de vegades els sembla el contrari. Jo li vull demostrar per què me sembla que, com a mínim, la seva intervenció no ha estat massa seriosa. I és a partir de la qüestió que, efectivament, a mi m'afecta molt políticament i personalment, quan he estat conseller de Treball, i ara mateix, perquè una sensibilitat respecte d'una qüestió com aquesta ja no es lleva, que era el tema de la salut laboral. Vostè ha dit aquí que es cometien infraccions contra les normes se

seguretat a unes obres que hi ha en el ferrocarril; home, és una cosa important. Hi ha diversos supòsits: que no sigui ver i vostè ho diu aquí per enredar, jo li faré el favor de ni imaginar-m'ho, OK, segur que vostè ha constatat això! Vostè ho ha denunciat? Vostè ha anat a la Conselleria de Treball o a la Inspecció de Treball o ha agafat el mòbil i ha cridat a l'112 per dir, escoltau, a les obres que s'estan realitzant a tal banda, per tant de l'empresa que construeix això, hi ha una sèrie d'infraccions a les normes se seguretat? Perquè això és el que vostè ha de fer si és un polític responsable davant una qüestió tan greu com aquesta. Si vostè no ho fa i només empra aquesta qüestió per, bé, per fer una mica d'aldarull parlamentari, a mi això no me sembla seriós. Si vostè hagués fet la denúncia, en fi, tal vegada l'ha feta, en aquest cas, de totes maneres jo ho comprovaré, perquè comprendrà, les denúncies tenen data d'entrada, no és ver? Si ho ha fet, jo me llev el capell, ha fet el que havia de fer, denunciar-ho i després venir al Parlament i retreure-li al conseller competent. Però si no ho ha fet, només per fer una mica d'aldarull parlamentari, amb aquesta cara tan seriosa que posa quan parla, i tan dramàtica i tan teatral, a mi això no me sembla seriós. Per tant, en temes de salut laboral, la veritat és que no hem de fer bromes ningú. Si hi ha una infracció es denuncia i després que es prenguin les mesures per part de qui sigui, però no s'empra la salut laboral per fer trull parlamentari. Gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sr. Grosske, per la seva intervenció en torn de fixació de posicions. Observarà que m'aplic la norma i no me don per alludit que m'hagi dit avar, Sr.

EL SR. ALORDA I VILARRUBIAS:

Gràcies, Sr. President.

EL SR. PRESIDENT:

..., en nom del Grup del PSM, té la paraula.

EL SR. ALORDA I VILARRUBIAS:

En primer lloc, és per celebrar que es presenti una interpellació, nosaltres pensam que sempre és positiu parlar de tren i crec que aquesta novetat en la preocupació i l'interès ja ens anuncia una moció, volem pensar, que en positiu i per avançar en el tema del tren; jo crec que, malgrat no podem compartir que es tracti d'una tradició històrica, més aviat ho celebrem com a una novetat, en qualsevol cas una novetat positiva a la qual molt cordialment crec que ens hi hem de sumar. Perquè, certament, i per ventura no compartim prou un cert cofoisme de vegades amb la intervenció del conseller, tot i que també ha reconegut que hi ha reptes importants a fer, la veritat és que som conscients que hi ha molt a fer. I hi ha molt a fer perquè veníem d'un desert; jo és que el que he trobat "xistós", no sé, també s'ha dit risible, jo no sé com s'ha de dir el coverbo que ens ha contat el Sr. Font, sense posar-hi salsa, si pretenia que riguéssim, era dir que tot el que s'ha fet era a remolc del Partit Popular, perquè això realment resulta sorprenent, els que hem viscut una miqueta amb respecte per

aquesta cambra i hem viscut debats o n'hem seguit d'altres anys, durant tots els anys noranta sobre el tema del tren, com es ridiculitzava la innecessarietat i l'obsessió de determinats grups amb el tren que, com tothom sabia, era un tema obsolet i que no tenia cap futur, francament sorprèn que allò que s'hagi fet hagi estat a remolc. Les darreres, probablement polèmiques havien estat en dur el tren del quilòmetre zero a molt més enfora, que eren realment polèmiques, que només l'actitud contundent del Consell de Mallorca va evitar aquell despropòsit -no entraré en les possibilitats que devia donar el túnel que arribava fins al moll i que jo crec que l'Ajuntament de Palma ha tengut un interès gairebé de vetar-lo per tot allà on passava, perquè realment aquella cosa que a la República teníem un tren que arribava al port de Palma, la veritat és que poc s'ha fet, poc interès hi ha hagut per veure quines possibilitats tenia.

Certament, al final hi va haver una reacció, no ho sé, devia ser a cop d'enquesta o com sigui, i al final certament hi ha una reacció i es posa en marxa el tren cap a sa Pobla. La veritat és que la befa ja que s'ha fet sobre aquella inauguració del tren a sa Pobla, quan hi havia el 20% fet, jo crec que ja, no m'hi vull recrear perquè seria autoplagiar-nos, si havíem de comprar una locomotora o el Land Rover, perquè era l'única manera d'arribar per allà on hi havia, no sé per on s'havia de poder passar per arribar amb aquell tren de sa Pobla. Segurament si haguéssim anat a remolc del que feia el Partit Popular, tal vegada en aquest moment el quilòmetre zero del tren de Palma estaria pràcticament al Pont d'Inca, i tal vegada el tren de sa Pobla ja hauria arribat a Muro, li vull admetre que hauria arribat a Muro. Perquè amb aquest *timing* així anàvem.

En qualsevol cas, ara parla vostè que hi ha una altra sensibilitat i jo crec que el PP té una gran ocasió per demostrar-ho. Article 10 de la Llei de règim especial de l'any 1998, obliga a l'Estat a donar doblers per a inversions ferroviàries, ambicioses, importants. S'ha aprovat un pla, vergonya per al Partit Popular, hauria de tenir, que encara ara no hagi estat capaç de desviar una part dels milions d'euros, bilió de pessetes, que està actuant el Govern espanyol en aquest moment en la xarxa ferroviària, en el Llibre Blanc de la Unió Europea sobre trens, i no haver duit un cèntim a les Illes Balears en política ferroviària. Voler dir que hi ha un interès, que hi ha realment una complicació, un compromís del Partit Popular amb aquesta, s'arregla fàcilment, posem els doblers.

També al final de la legislatura hi va haver una altra iniciativa del Partit Popular en tema ferroviari, se'n recorda del tramvia? L'havia de fer l'Ajuntament de Palma, havia d'anar a s'Arenal-Calvià, ja estava tot fet, eren els mesos abans de les eleccions. Una altra vegada varen passar les eleccions, morta na Linda. Jo crec que aquí del que falta realment és moltíssima de feina i és normal que el conseller, jo crec que amb una empenta important que s'ha donat al tren, encara, doncs falten moltes coses. Falten tots aquests corredors; aquests corredors sa Pobla-Alcúdia que vostè demana i nosaltres ho compartim, no estava fet, no estava dibuixat per aquest partit tan compromès amb el tren, és que no en va deixar cap de dibuixat. Però anem a veure si aquest el podem fer, com tots els altres, i hi posen finançament; que tenen una obligació legal, Sr. Font,

obligació legal. O no ens la creim la Llei de règim especial? Nosaltres sí, nosaltres ens la creiem, ara a veure on són els doblers darrera això. Jo crec que, com a representant del poble de les Illes Balears, la veritat és que, com a mínim haurien de fer una crítica formal, contundent, i confiï que a la moció hi sigui, respecte de la política espanyola en matèria ferroviària a les Illes Balears; i confiï que hi sigui pel compromís amb el nostre país.

Per l'altra banda, s'ha parlat d'uns problemes, la seguretat a les obres, evidentment sumar-nos al que ja ha dit el Sr. Grosske, són temes importants, s'han de fiscalitzar fins allà on faci falta. Demanaríem que s'aclarís aquesta situació i, evidentment, amb la seguretat no hi juguem. Com no es pot jugar amb la seguretat del tren; s'han fet unes grans inversions, en parlava el Sr. Conseller, i creim que és molt important. I avui els trens per dins les ciutats segueixen sent un problema i arreu d'Europa i arreu del món, s'intenta que les estacions siguin centríques, però que els carrers no vagin a la mateixa via, a la mateixa alçada que va la resta del trànsit. I això ho reivindica Palma, ho reivindica tothom a tota Europa. Per tant, no entendre la polèmica del tren per fora, de Petra, que va tenir manifestacions públiques, que va tenir mobilització popular, no només d'un partit, que va tenir un compromís del Partit Popular amb molta contundència en aquesta mateixa cambra, i també a Petra, i voler-ho vestir amb una cosa que qualcú hi ha guanyat no sé què, és realment un escàndol, jo ho compartesc, però és un escàndol de tergiversació i de ganes de cercar realment problemes o cercar una utilització partidista d'un tema que no el té.

Per tant, anem a intentar que els trens passin per fora, sinó ja ens hi trobarem, sa Pobla-Alcúdia, per on es voldrà dur el tren; sinó ja ens hi trobarem a Manacor, per on es voldrà dur a Artà; jo ja apunt que ningú voldrà o pretindrà o hi haurà mobilització si es pretén xapar els pobles per dins els carrers, ja ho apunt; tal vegada és que ara tots els regidors de Manacor estan comprant no sé on, però ja li apunt que probablement intentar xapar un poble amb un tren per dins els carrers no anirà bé, ja ho veurem. Però crec que això no és el futur i per aquí no anirà bé la cosa.

Per tant, crec que més aviat intentar ...

EL SR. PRESIDENT:

Sr. Alorda, vagi acabant, per favor.

EL SR. ALORDA I VILARRUBIAS:

Sí, gràcies, Sr. President. Intentar crear confusió i moure, o dubte, quan realment vostè mateix ha apuntat que tal vegada un 30% hi estava en contra, tant de bo s'hagués fet, el referèndum si no hagués estat dilatori i més tard, perquè el moment en què es va haver de presentar democràticament el poble, a través de les seves institucions i a través de les seves manifestacions, va demostrar clarament quina era la seva voluntat. Per tant, jo confiï que això es respecti, que a partir d'ara hi hagi un compromís amb el tren i que es demostrï amb pessetes i amb moltes més freqüències, jo apunt també, a aquesta reivindicació li donam suport, que es millorin les freqüències sempre que

sigui possible, perquè el transport públic sigui una veritable alternativa.

Moltes gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sr. Alorda, per la seva intervenció, en nom del Grup del PSM-Entesa Nacionalista. El Sr. Diéguez, en nom del Grup Socialista, té la paraula.

EL SR. DIÉGUEZ I SEGUÍ:

Gracias, Sr. Presidente, señoras y señores diputados. Sr. Conseller, es una interpelación chocante ésta, interpelar para el Grupo Parlamentario Popular acerca de la política de tren, es como si un ateo le interpelara acerca de la existencia de Dios, porque no creen, no creen, y lo iremos viendo y ya se ha demostrado y se acabará viendo.

Entrando en los detalles de la interpelación, yo quiero empezando haciendo mías en la anterior intervención que ha habido sobre la problemática laboral en cuanto a la construcción del tren, se nos dice que existen unos riesgos laborales, que hay unos trabajadores que trabajan 24 horas, esperemos que sea 8 horas, 8 horas y 8 horas, que no haya ninguno que trabaje 24 horas, como se ha dicho, esperemos que sea así. Pero lo que sí que resulta triste es que, si existe ese riesgo de los trabajadores, si existe riesgo de los trabajadores, que de ese riesgo, que a ese riesgo, mejor dicho, no se le busque la solución que ha indicado el Sr. Grosske; si hay un riesgo, hay que impedirlo desde el momento en que existe y no hay que dejarlo ahí para traerlo aquí como elemento de debate político. Ese no es el camino, el camino es resolverlo en el acto; todo el mundo que vea una situación de riesgo laboral tiene la obligación, sea diputado, sea persona ciudadana, cualquiera tiene la obligación de impedirlo como ciudadano y como persona, y no de traerlo aquí a utilizarlo de forma arrojada en un debate político. Primero tiene que decir qué ha hecho para impedirlo.

Sobre el tema de Petra, pasaré por encima, puesto que es una cuestión ya de mera jactancia. Le gustaría, y dentro de poco tendremos ocasión para poderlo observar, si la doctrina Font acerca del referéndum se aplica en sa Pobla; porque supongo que sa Pobla tendrá algo que decir sobre el trazado del tren, que en este momento tendrá que ir desde sa Pobla hasta más allá; esperemos que esa doctrina sobre el referéndum se aplique en sa Pobla. Me gustaría observarlo.

Pero, en definitiva, y entrando en lo que es más el contenido de la intervención del Sr. Conseller y lo que ha sido la intervención del interpelante, desde luego, y oyendo hablar de dioses, tenemos que decir que ciertamente los dioses ciegan a quienes quieren perder. Y han cegado al interpelante, puesto que venía a hacer interpelación sobre cuestiones ferroviarias cuando se ha ejecutado más del 80% de la línea Inca-sa Pobla y se han eliminado todos los pasos a nivel de la línea; cuando se ha rehabilitado íntegramente los 60 kilómetros de vía doble del corredor de Palma a Inca y se ha instalado una red de fibra

óptica; cuando se ha duplicado el número de unidades de material móvil para el servicio de los usuarios; cuando se han puesto en servicio dos nuevos apeaderos y hay otros dos en construcción; cuando se ha ampliado el horario (...) las frecuencias en hora punta entre Palma y Marratxí; cuando se ha abierto, y esto es lo que más les duele, una nueva línea ferroviaria entre Inca y Manacor, que se pondrá en servicio muy pronto; cuando se ha redactado ya el proyecto constructivo del ferrocarril entre Palma y la Universidad; cuando el trazado y viabilidad de sa Pobla a Alcúdia y de Manacor a Cala Rajada están en camino; cuando se han rehabilitado las estaciones de Llubí y Muro, el enlace de Inca, Manacor, en la estación de Manacor, Artà, Sineu; cuando se han rehabilitado tres edificios en Palma, en la estación central, edificio de la máquina fija y el de carpintería; cuando se ha hecho todo eso, realmente es suicida.

Y es que los números son inflexibles y nos demuestran que realmente en esto del ferrocarril, el Grupo Parlamentario Popular, el Partido Popular, era ateo, puesto que desde que recibió las competencias, del año 94 al año 99, en seis años invirtieron 48 millones de euros. Los tres primeros años del pacto de progreso han más que duplicado esa cantidad, 99,6 millones de euros; más que duplicado en tres años lo que hacían en seis años. Y solamente para este año 2003, el presupuesto es de 65,5 millones de euros, más que en todo el tiempo en que tuvo las transferencias el Partido Popular en el gobierno.

Y si hablamos del número de viajeros, en 1998: 1.350.000 viajeros; 2001: 2.034.205 viajeros; más del 50%, no puede haber una política más exitosa. En el año 2002 todavía ha subido un 55'8% sobre el año 98. Los kilómetros de vía ni que decir tiene que pasamos de aquellos 30 miserables kilómetros en mal estado, a 47 kilómetros en servicio, totalmente rehabilitados, más 30 en construcción, más todos los estudios a los que ya me he referido, de prolongación de las vías férreas.

En cuanto a vehículos, en el 94 el Partido Popular se encontró con 20 coches, de motor, 20 vehículos de motor, al final había 12 ya. Menos mal que la llegada del pacto de progreso ha vuelto a coger una tendencia al alta y ya vamos por los 19 y con tendencia a 30 unidades en el 2003.

De todas maneras queda lo más importante. Lo más importante, para los servicios ferroviarios de nuestra isla, es la electrificación, el soterramiento y la estación intermodal. Y es una vergüenza, realmente, como ya se ha puesto de relieve, que de los 5'4 billones de pesetas en inversiones estatales, de los 80.000 millones de pesetas que se pidieron, menos de lo que nos tocaría por habitante, no se haya recibido ni una sola peseta. Y no sólo que no se haya recibido ni una sola peseta, sino que no se ha recibido ni una sola explicación; creo que correspondería que, aprovechando su turno de réplica, el Grupo Parlamentario Popular se posicionara y nos explicara por qué motivo Baleares, que está rehabilitando el servicio ferroviario, no tiene derecho a una sola peseta en inversiones estatales en ferrocarril, por qué no tiene derecho a una sola peseta.

(Remor de veus)

En definitiva, Sr. Conseller, podemos estar los ciudadanos de Baleares muy contentos y muy orgullosos porque nunca se había hecho tanto por el tren en tan poco tiempo. Se ha parado el desmantelamiento que estaba previsto, y que era imparable en la época del Partido Popular, la época, en la famosa etapa negra, se ha parado y se ha cambiado por una nueva época que nos ha traído un tren en auténtico funcionamiento.

Nada más, Sr. Presidente.

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sr. Diéguez, per la seva intervenció, en nom del Grup Socialista. El Sr. Font, en nom del Grup Popular, com a presentant de la interpell·lació, té la paraula.

EL SR. FONT I BARCELÓ:

Gràcies, Sr. President, senyores i senyors diputats. Jo no sé si seure'm al banc blau, demanar perdó, perquè som el conseller del transport ferroviari d'aquesta terra, els ha picat aquesta interpell·lació, els ha picat, fins i tot el Sr. Grosske ha parlat, que l'he fet aixecar moltes vegades aquesta legislatura.

Miri, Sr. Grosske, jo denunciï les coses allà on les he de denunciar, que és al Parlament; sí, sí, sí, sí senyor.

(Remor de veus)

Més li diré: vostè va votar a favor d'una moció, presentada pel Sr. Camps, perquè es fes un estudi del tema d'accident laboral de totes les empreses públiques del Govern, aquest no està fet, encara no l'ha presentat aquí, no s'ha presentat.

(Remor de veus i aldarull a la sala)

Sr. Grosske, està denunciat a aquesta cambra i està votat a favor per vostès, no el tenim. I que jo digui que pot ser perillós, a partir que el sol se'n va, és a dir, el vespre; tres torns de 8, és que les condicions que hi ha allà de feina són perilloses quan fan feina a la nit i que el llum que hi ha no és suficient, no he d'anar a denunciar-ho enlloc, se'n preocupi vostè o el Sr. Rosselló, li dic.

(Remor de veus)

Com que no és ver, home? Faci un poquet de feina, i està bé d'espectacles, que els va molt bé l'espectacle, no, no, no.

Jo, Sr. President, l'únic que li puc dir és que el que és evident és que si una persona, que és resident en aquesta terra, passa per allà davant i veu que fan feina a la nit allà, i que trop que el llum no és suficient, li estic dient a vostè i al conseller; si vostè troba que és el contrari, el contrari; però jo li parl d'una altra cosa, del que vostè va votar a favor i no ha presentat en aquesta cambra. No, no hi ha l'estudi, no hi és, Sr. Grosske, i va votar a favor.

Miri, als senyors del PSM, jo me preocuparia, jo me pensava que vostès tenien una oportunitat històrica avui de no parlar de

tren aquí; i avui els acusen de pagar amb doblers negres, a vostès, per Petra també, per Petra, Sr. Alorda. Convendria que qualque vegada no fes tanta demagògia.

I una altra qüestió; no, els ha picat, senyors, hem tocat allà on tocava, ho tenc clar. Sr. Alorda, ho hauríem de demanar a Madrid; sense cap dubte, al Sr. Borrell i al Sr. Felipe González que no varen passar la transferència fins al 94, home. De què anam aquí? I el 96, amb el Govern del president Jaume Matas, es posa en marxa el projecte, i en el 97 i 98 s'adjudica, però si només varem tenir tres anys per posar-ho en marxa, hi creïem nosaltres. Però a l'esquerra li sap un greu que aquelles històries que ha defensat sempre que hi hagi altra gent que també les pugui fer, en lloc d'estar content, es digui llengua, es digui immigració, es digui benestar social, es digui educació o es digui tren, que quan es troben amb qualcú, amb un home o una dona del Partit Popular, que aquests temes les tenen clars, només poden fer vostès una cosa: irritar-se, com s'ha irritat vostè. No, no ens ha de perdonar la vida, ni jo li he de perdonar a vostè ni vostè me l'ha de perdonar a mi la vida, Sr. Alorda, perquè aquí anam de súpers.

Sr. Diéguez, vostè sap quin és el grau d'execució del pressupost de Serveis Ferroviaris de Mallorca al llarg d'aquests quatre anys darrers?

(S'escolta una veu de fons)

No, jo li parlaré de Son Pardo, ara li parlaré. Sap quin és el grau d'execució? N'hi pot posar molts de doblers en els pressuposts si no els gastés. No arriba al 25%, Sr. Grosske, no arriba al 25%, sí, sí, què ho sapiga.

(Remor de veus)

A veure, una qüestió important, Sr. Grosske. A vostè li preocupa el traçat del tren de sa Pobla; mentre no passi per Son Pardo pot estar tranquil. No, no, jo sé clarament el que dic, i el Sr. Quetglas sap que se l'ha intentat ajudar per on havia d'anar el tren; no ha estat possible, Unió Mallorquina i el PP i el PSOE estan d'acord, el PSM pensa amb un altre traçat. Com que no ens toca a nosaltres decidir on ha d'anar el traçat, vostè té l'acord de ple i li han enviat a vostè, digui per on ha d'anar el tren, però d'una forma tranquil·la, respectant les idees que tenguí el PSM, respectant les idees que té el PSOE, UM i el PP que, en aquest cas, estan d'acord; però a qui li toca dir per on ha d'anar el traçat del tren és al Govern. En base a què? A la proposició, a la resolució del debat del Parlament del 99 que dia 31 de desembre de l'any 2000 havia d'estar fet. Això, vostès que s'han omplert de creure en el tren, això és creure-hi? Vostès haurien de tenir el traçat fet. La prova més clara que no hi creuen és l'incompliment de les seves resolucions.

Què tenen els ciutadans que van en tren? Estan enfadats perquè arriba tard, estan enfadats perquè no hi ha informació, estan enfadats perquè no compleix, en molts casos, les necessitats que se necessiten; però, sobretot, el que vostès no han entès és que es varen carregar les il·lusions de moltíssima gent que volia anar en tren i fins a l'octubre de l'any passat no

els han posat al seu abast la possibilitat, s'han acostumat a funcionar d'una altra manera i no hi va.

Però, Sr. Quetglas, no m'ha contestat les preguntes que li he fet, no m'ha contestat ni a l'informe de treball; el Sr. Grosske es preocupa del que hem denunciat, però de l'informe de treball quan ell era el conseller, el compliment d'aquest informe no m'ha contestat, d'això s'hauria de preocupar, Sr. Grosske. I ara jo li dic, Sr. Quetglas, ara que els denuncien perquè tallen arbres sense demanar permís, ara que tothom està, els veïnats de Manacor diuen que volen paralitzar les obres perquè al tren hi ha anomalies molt greus -Sr. Grosske, ho denuncien ciutadans, està clar-, jo li dic a vostè: me vol dir per què després de l'accident de sa Pobla vostè va ordenar o, quan dic vostè, Serveis Ferroviaris, és a dir, ells diuen a l'informe que la senyalització és correcta, hi ha un altre informe que diu que hi podria haver altres senyals, me vol dir vostè per què a sa Pobla no hi ha un semàfor en vermell avisant, en vermell, senyalitzant l'arribada del tren? Com així, després de l'accident, que varen dir que tot estava senyalitzat, vostès varen anar i varen fer una conducció abans d'arribar a posar un semàfor que senyalitzàs on arribaria el tren? El varen posar el semàfor i al cap d'un parell de dies el Sr. Santos va ordenar que el baixassin.

És a dir, l'accident de sa Pobla puc culpar aquí avui que queda demostrat que no estava senyalitzat així com toca. No tan sols això, després de l'accident va resultar que es va voler posar el senyal lluminós, el semàfor està aquí, està en terra, va estar aixecat dos dies; s'ha pogut demostrar, és allà, avui encara és allà, les fotos són d'ahir.

EL SR. PRESIDENT:

Sr. Font, vagi acabant, per favor.

EL SR. FONT I BARCELÓ:

Acab, Sr. President, però és molt greu això. El Govern balear, el president Antich, el Sr. Grosske, el conseller que hi havia en aquell moment quan hi va haver l'accident, sí, Sr. Rosselló, varen dir que totes les mesures de seguretat que hi havia eren les que tocava; ells mateixos, com que saben que no és així, varen fer instal·lar un semàfor; després d'estar instal·lat, després de l'accident, després d'estar instal·lat el semàfor, el varen llevar, perquè clar, dirien que allò no és. Avui, el varen llevar, però no el varen retirar, avui segueix estant allà el semàfor a terra, tirat. Això demostra perfectament que vostès de la seguretat de la gent que empra el tren, no s'enfadin, se'n toquen els nassos.

Sr. Rosselló, ja pot fer així amb el capet, però això són faves comptades i l'altre és comèdia, que vostès dominen a la perfecció. Amb la qual cosa, hi haurà d'haver una interpellació, una moció, segur, damunt temes de seguretat, Sr. Quetglas, respecte del tren. No, en voler no, en voler és que el tren de sa Pobla quan arriba en aquest moment, el maquinista sap que arriba per mor d'un semàfor de cotxes que hi ha enfront, quan tocaria un semàfor que el mateix Govern ha posat, l'ha posat, l'ha hagut de llevar, l'ha baixat, perquè demostraria que en el febrer de l'any 2001 o 2002 el que hi va haver és un accident per

culpa de què el Govern no tenia ben senyalitzada la via del tren. I la prova evident és que, miri si són vostès mal gestors, després de donar-se'n compte en lloc d'anar-hi i llevar-ho, ho han deixat allà a terra, i hi ha el semàfor i hi ha el cable i hi és tot.

Sr. Quetglas, me compti el que vulgui de "lanzaderas" de tal i tal altre, però me digui com es lleva aquesta de damunt, és molt greu aquesta responsabilitat; no li deman cap dimissió de ningú, però és molt greu aquesta responsabilitat.

Moltes gràcies, Sr. President.

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sr. Font, per la seva intervenció. El Sr. Conseller d'Obres Públiques, Habitatge i Transports té la paraula, per tancar aquest debat d'interpellació.

EL SR. CONSELLER D'OBRES PÚBLIQUES, HABITATGE I TRANSPORTS (Francesc Quetglas i Rosanes):

Gràcies, Sr. President. Jo crec que aquestes darreres paraules, tan teatralitzades, tan emfatitzades, per part del diputat Sr. Font, demostren que, efectivament, ha fracassat amb aquesta interpellació, perquè al final ha hagut de pujar aquí a sumar-se al cor de mentides i falsedats que es varen dir, que s'han dit i que s'han demostrat entorn de l'accident, que ha estat auditat per empreses, per professionals i que tots ells varen dictaminar, d'una manera unànime, sense cap dubte, que no hi havia cap error mecànic, tot i que s'havia dit que sí, que la màquina no havia estat objecte de revisions, etcètera; que no hi havia hagut cap problema de senyalització, perquè la senyalització que hi havia era la correcta, això està acreditat i vostè ho té, Sr. Font, i ho amaga. I ara s'inventa fallides de senyalització, perquè al final, vostè està sense arguments. L'accident de sa Pobla està clarament dictaminat, està claríssimament analitzat, la conselleria i els Serveis Ferroviaris de Mallorca varen actuar amb absoluta i completa transparència; es va obrir, es va crear un comissió d'investigació on varen participar tots els estaments i varen ser convidats a participar tots els estaments de l'empresa, i les conclusions, avalades pels tècnics de dins l'empresa i de fora de l'empresa, varen ser rotundes i clares. Ara vostè es vol penjar d'una història que s'inventa i que l'únic que intenta és ficar fum dins una realitat llampant i transparent, com va ser el desgraciat, afortunadament sense conseqüències terribles, accident de sa Pobla. Per tant, no en parlarem més d'aquest tema.

(S'escolta una veu de fons)

Miri, jo crec que el que sí és important i el que vostè no ha contestat, és el repte que li han llançat aquí diversos portaveus i al qual jo me sum, que és la qüestió relativa al finançament de les inversions ferroviàries. El finançament de les inversions ferroviàries, sí senyor; la Llei de règim especial de les Illes Balears obliga l'Estat a cooperar amb les inversions ferroviàries que faci el Govern. Quantes vegades s'han posat els plans d'inversió damunt la taula del Ministeri de Foment? Quantes

vegades s'ha demanat amb què es materialitzaria aquesta cooperació? I de la mà de diputats, importants diputats d'aquesta cambra del PP, s'ha anat al ministeri, i gràcies no a la seva ajuda sinó a la seva clara obstrucció, aquí continuam sense un sol euro per al desenvolupament de les inversions ferroviàries, incomplint la llei. I això és el seu partit que ho fa, Sr. Font. 6'8 bilions de pessetes, en euros crec que són de l'ordre de 400.000 milions d'euros, invertits en el desenvolupament de l'alta velocitat arreu d'Espanya; quants d'aquests euros ens arriben als ciutadans de les Illes Balears? Ni un, Sr. Font, tot el desenvolupament ferroviari s'està fent a les esquenes del pressupost de SFM del Govern de les Illes Balears, que té una clara voluntat política de dur endavant.

(Remor de veus)

I parlem de soterrament, no n'hem de parlar de soterrament, hem de continuar parlant de la política del ministeri que soterra a Màlaga, que soterra a Alacant, que soterra a Gijón, que soterra per tota Espanya però a les Illes Balears ens diu: "El Ministerio no financia soterramientos". Quina mena de cooperació amb les inversions ferroviàries està fent?

(Remor de veus)

No sé si deuen ser problemes amb la ... És vostè que ho ha dit, no jo.

Aleshores, bé, el senyor interpellant ha estimat més anar-se'n de la sala i aleshores jo no sé a qui he de contestar. En qualsevol cas, miri, jo crec que la quantitat de coses que aquí ha arribat a dir, en relació amb el tema de Petra me pareix que les coses estan molt clares, l'altre dia hi va haver una compareixença a la Comissió d'Ordenació del Territori per part d'aquest conseller i jo crec que les coses allà varen quedar prou clares. Si el Partit Popular, insistesc en el tema, té algun dubte sobre la situació de Petra, crec que té dos camins: el camí de l'exacció de les responsabilitats polítiques a l'Ajuntament de Petra i el camí, si troba que n'hi ha, de les responsabilitats penals als jutjats. Ho facin, si vostès troben que tenen elements ho facin, si troben que en tenen.

(Remor de veus)

Però, en qualsevol cas, crec que no és una qüestió que vostès puguin recriminar al Govern de les Illes Balears, que té un interlocutor, que és l'Ajuntament de Petra i que, com ha dit el Sr. Alorda, i en això té raó, parlarem després del que és passar el tren quan hagi d'anar més enllà de Manacor o per altres indrets, per altres ciutats, per altres pobles on, efectivament, la recuperació d'antics traçats és especialment difícil una vegada que fa trenta anys que l'antic traçat s'ha abandonat.

Parla de qüestions que no són exactes i li vull precisar, ningú ha tallat arbres sense permís. L'ajuntament va sembrar arbres, sense permís, dins zona de domini públic ferroviari...

(Remor de veus i rialles)

... i Serveis Ferroviaris de Mallorca, després de dir a l'ajuntament que què fèiem amb els arbres, els hem arrabassat, no tallat, i els hem trasplantats i estan trasplantats. Ara, si vostè, amb una foto d'uns arbres, arrabassats amb el pa, amb una bossa, a punt de dur a una altra banda, a vostè això li vol dir arboricidi, allà vostè, què vol que li digui? És un problema personal seu, no és un problema de SFM ni del Govern.

EL SR. PRESIDENT:

Sr. Conseller, vagi acabant per favor.

EL SR. CONSELLER D'OBRES PÚBLIQUES, HABITATGE I TRANSPORTS (Francesc Quetglas i Rosanes):

Per tant, jo esper, efectivament, aquesta moció i esper que d'aquesta moció surti, la moció derivada d'aquesta interpell·lació, surti una voluntat unànime d'aquest Parlament, del Govern de les Illes Balears, adreçant-se al Govern de l'Estat per tal que compleixi la llei, cooperi amb les inversions ferroviàries del Govern de les Illes Balears, i crec, esper que el Partit Popular també estigui darrera aquesta reivindicació.

Gràcies, Sr. President.

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sr. Conseller d'Obres Públiques, Habitatge i Transport, amb la seva intervenció queda substanciat el debat d'aquesta interpell·lació.

III. Proposició no de llei RGE núm. 422/03, presentada pels Grups Parlamentaris Socialista, PSM-Entesa Nacionalista, d'Esquerra Unida i Ecologista i Mixt, relativa a rebuig a la guerra.

I passam al punt següent de l'ordre del dia, que és una proposició no de llei, la 422 de registre, presentada pels Grups Parlamentaris Socialista, PSM-Entesa Nacionalista, d'Esquerra Unida i Ecologista i Mixt, relativa al rebuig a la guerra. Grups que vulguin intervenir? El Sr. Crespí, en nom del Grup Socialista, té la paraula.

EL SR. CRESPI I PLAZA:

Sí, gràcies, Sr. President. Permeti'm que els llegeixi uns texts: "Vaig veure quan l'anyell va obrir un dels segells i oír un dels quatre éssers vivents dir com a veu de tro: vine i mira, i vaig mirar i vaig veure un cavall blanc i en ell i el que el muntava tenia un arc i li fou dada una corona i va sortir venent i per vèncer. Quan obrí el segon segell, vaig escoltar el segon ésser vivent que deia: vine i mira. I sortí un altre cavall vermell i al que el muntava li fou dat el poder de llevar de la terra la pau i que es matassin els uns als altres. I li donà una gran espasa. Quan obrí el tercer, oír el tercer ésser vivent que deia: vine i mira. I vaig mirar i aquí vaig veure un cavall negre i el que el muntava tenia una balança en la mà, i oír una veu enmig dels quatre éssers vivents que deia: dues lliures de blat per un diner i sis lliures de civada per un diner. Quan obrí el quart segell, oír una veu, el quart ésser vivent, que deia: vine i mira. Vaig mirar i aquí vaig

veure un cavall groc i el que muntava tenia per nom mort i Alares el seguia, i li fou dada la potestat sobre quarta part de la terra per matar amb l'espasa, amb fam, amb mortaldat i amb les feres de la terra."

Els quatre genets de l'apocalipsi: el poder, la guerra, la fam i la mort: Aznar, Berlusconi, Blair i Bush, en l'ordre que vulguin, els he posat per ordre alfabètic. El Sr. Bush que, naturalment, li correspon el més gran paper, el Sr. Bush, *the burning Bush*, com a l'arbut ardent de la bíblia, s'ha irrogat com si fos el portaveu de Jehovà, i ell ens ho ha d'arreglar tot. Però, mirin, jo crec que van equivocats, i van molt equivocats, i les conseqüències d'aquest error les pagarem tots i cadascun dels ciutadans que vivim damunt aquesta terra. En primer lloc, ho pagarà Nacions Unides.

Mirin, la Carta de Nacions Unides, diu textualment: "Una vegada constatada l'existència d'una amenaça contra la pau, d'una ruptura de la pau o d'un acte d'agressió, el Consell de Seguretat pot decidir quines mesures, que no impliquin l'ús de la força, s'han de prendre. Si aquestes mesures no resultassin adequades, el consell pot emprendre tota acció necessària per al manteniment de la pau o pel restabliment de la mateixa. Cap disposició de la present carta pot acceptar com a dret natural l'autodefensa individual o col·lectiva. En el cas que un estat membre de Nacions Unides fora agredit, fins que el Consell de Seguretat hagi pres les mesures adients per mantenir la pau i la seguretat internacional, es podrà actuar."

No és aquesta l'actitud d'Estats Units en aquest moment ni d'aquells que li donen suport. Les paraules de la representant en el Consell de Seguretat són clares, la Sra. Madelaine Albright diu: "Actuarem de manera multilateral quan podrem i unilateralment quan ho jutgem necessari". És a dir, amenaça amb un claríssim incompliment de la Carta de Nacions Unides. Convendran que amb aquest paper, quina credibilitat internacional tenen les resolucions del Consell de Seguretat? Perquè Estats Units exigeix el compliment d'aquestes resolucions pel que fa l'afecte a Iraq, però i pel que fa afecte a Israel? Més de 30 resolucions resten incomplertes per part de l'estat d'Israel des de l'establiment de l'estat d'Israel, territoris ocupats, Jerusalem, etcètera. I fins i tot condemnes per les agressions que el poble palestí està sofrint són vetades per Estats Units dins el Consell de Seguretat.

Miri, la política del president Bush, ja abans de l'11 de setembre, era clara i llampant. Mirin, jo els llegiré un discurs que va fer el Sr. Bush, a l'estat de Carolina del Sud, a l'Acadèmia Militar de Citadella: "Hem d'assegurar la invulnerabilitat del territori nord-americà, així com desenvolupar la capacitat d'envair potències regionals hostils. Les nostres forces armades han de devenir mòbils i mortíferes i fàcils de desplegar amb un mínim esforç logístic. Hem de ser capaços de projectar la nostra potència a molta llarga distància. A terra, les nostres forces i unitats pesades han de ser més ràpides i mortíferes." La redundància és del Sr. Bush, no meva.

Per tant, quedava clar quina era la política del Sr. Bush en matèria d'hegemonia mundial militar. El pressupost de defensa, a l'any 2003, s'ha incrementat en 7'5 bilions de pessetes, 45.000

milions de dòlars. I això per què? Mirin, el Sr. Bush ho va manifestar també a un discurs davant una cambra de comerç d'un important estat nord-americà: "La política energètica dels Estats Units en aquest moment importa el 32% del petroli que consumeix. Nosaltres determinam que per poder mantenir les nostres reserves, l'any 2020 necessitam passar al 66% d'importació de petroli." Com ho pot fer si no manté l'hegemonia damunt els mercats.

EL SR. PRESIDENT:

Sr. Crespí, vagi acabant.

EL SR. Crespí i PLAZA:

Senyores i senyors diputats, Estats Units ha decidit, com va dir molt bé un senador nord-americà, el Sr. Helms, ha decidit això que els digué: "Els Estats Units s'han d'erigir com el porta estandard moral polític i militar del dret i de la força i servir d'exemple a tots els pobles. Amèrica abraça el nou món com un colós. Des que Roma destruï Cartago cap altra potència ha assolit els cims als quals nosaltres hem arribat." Quina supèrbia, quina cultura, havien llegit els clàssics; el Sr. Bush també parla que la millor defensa és un bon atac. Fantàstic, com a mínim han llegit els clàssics, després no saben on és Europa, però els clàssics els han llegit! El Sr. Jaén ens podria citar una altra vegada al Sr. Kennedy.

Però bé, i acab, mirin senyors, mai Estats Units ha mogut la mà per tomar un dictador que no tengués petroli davall els seus peus, les raons són clarament econòmiques i geoestratègiques, i nosaltres a aquest viatge no hi volem anar. I no només nosaltres no hi volem anar, és que no hi vol anar la immensa majoria de ciutadans europeus. I vostès i el seu president del Govern permet, tolera i calla quan el secretari d'estat d'Estats Units amenaça un estat membre de la unitat europea; i això és també una agressió contra aquesta Europa que volem construir. I això també ho veurem, la unitat política europea es posa en perill per aquesta actitud.

I respecte al posicionament de la proposta del Partit Popular, si me permeten una fracció de minut, home, votar aquesta proposició alternativa, que diu, al seu punt 2: "El Parlament de les Illes Balears es felicita per l'acord assolit el 17 de febrer del 2003 -un paperet- per tots els membres de la Unió Europea que han pactat una política comuna i sota una sola veu per fer front a l'amenaça i el xantatge permanent de l'Iraq". Però, això es refereix a aquest planeta o a un altre? Una política comuna a Europa front al problema d'Iraq? Be, jo crec que si la torre Eiffel segueix en peu després d'aquesta història, els europeus ens en podem donar per ben satisfets.

Moltes gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sr. Crespí, per la seva intervenció. Sra. Vadell, pot sortir, té un temps de 49 segons.

LA SRA. VADELL I FERRER:

Sr. President, apel·li a la seva generositat, crec que és un tema importantíssim.

EL SR. PRESIDENT:

És important, hi haurà un marge, però si han compartit el temps dels 10 minuts, el seu company ha emprat 8 minuts, 11 segons. Jo li donaré un marge, com donaré un marge a tothom, com don un marge sempre, en superar els 10 minuts donaré un marge a tothom.

LA SRA. VADELL I FERRER:

Moltes gràcies, Sr. President. Crec que la intenció de tots els portaveus que hem presentat aquesta proposició no de llei està ben clara, per tant intentaré resumir la posició del PSM i no passar-me massa del temps que vostè m'ha assignat. Aquesta proposició que hem presentat tots els grups parlamentaris no té la vocació de ser un gest simbòlic. Certament, per ella mateixa no tindrà cap efecte directe, sinó que dependrà del cas que li vulgui fer el Govern de l'Estat espanyol. El que volem és just això, que el Govern espanyol escolti aquest pronunciament, que escolti el no a la guerra de milions d'homes i dones del nostre país i d'arreu del món; que abandoni el seguidisme cec de l'estratègia unilateral i bel·licista de l'administració nord-americana; que torni el consens en política exterior i que accepti, democràticament, la voluntat de la gran majoria de ciutadans i ciutadanes que volen una solució pacífica i no violenta del greu conflicte de l'Iraq amb la comunitat internacional.

La democràcia representativa en la qual es basa el nostre estat de dret no pot ser entesa com un xec en blanc que els ciutadans donen a les formacions polítiques que governen. Justificar una opció tan greu, com anar a la guerra, en el fet de tenir majoria, quan tota la societat bull i expressa de totes maneres possibles la seva oposició a la guerra que s'anuncia, és pervertir l'esperit de la democràcia, és reduir-la a un simple mecanisme formal de l'acció de representants. El posicionament actual del Govern espanyol és gravíssim, per diverses raons: suposa el trencament radical de la política exterior de consens, característica dels anys de transició; mina d'arrel els tímids intents d'abastar una política exterior comuna a la Unió Europea, i avui mateix és a punt de rompre, justament, allò que el president Aznar evoca per activa i per passiva, el respecte i el compliment de la legalitat internacional.

Si el Govern espanyol dona suport a un atac contra l'Iraq, al marge de les resolucions de Nacions Unides, serà còmplice d'una acció il·legal; serà responsable de la incapacitació de l'únic organisme d'abast mundial legítimat per mitjançar en els contenciosos internacionals -precisament avui es posa en funcionament, s'inaugura el Tribunal Internacional de l'Haia, i he sentit unes declaracions del jutge Garzón, el qual deia que es podran demanar responsabilitats a les persones que hagin tengut implicació a una acció al marge de la legalitat-, crec que això també s'ha de tenir molt en compte per al futur.

En aquest debat, el Govern espanyol, torna utilitzar l'estil en el qual, malauradament, ens ha acostumat. Sols existeixen el

blanc i el negre, el discurs esquemàtic, simplista, reduccionista i sense matisos; qui no dóna suport absolut al posicionament del Govern és còmplice de Saddam Hussein; qui no està amb les tesis del Govern, està contra els interessos d'Espanya; qui no se sotmet i obeeix fidelment la posició del govern nord-americà, dóna suport a l'incompliment de les resolucions de l'ONU i abona l'anarquia internacional. El Govern espanyol afirma que sols hi ha un camí per garantir el compliment de les resolucions de les Nacions Unides, és el camí de la guerra; i el president Aznar ens demana que confiïm en ell, ens demana que el creguem. Però, com el podem creure, com el podem seguir si avui per avui hi ha 91 resolucions més de l'ONU que no han estat respectades? D'aquestes, 32 han estat transgredides per Israel i 24 per Turquia, justament dos països que els Estats Units consideren molt útils per als seus interessos vitals. En cap d'aquests casos no es planteja un atac bèl·lic com a solució davant l'incompliment de les resolucions. Al costat d'això, hi ha desenes de resolucions del Tribunal Internacional de l'Haia que condemnen els Estats Units per activitats il·legals a Amèrica Llatina durant més de 20 anys i que romanen sense compliment. Per no parlar del fet que els Estats Units són el major deutor econòmic de les Nacions Unides, del seu abandonament d'organismes de l'ONU, com la UNESCO, quan la línia de treball no coincidia amb els seus interessos estratègics.

Les apel·lacions del Govern nord-americà i del seu escolanet espanyol a la legalitat internacional, ...

EL SR. PRESIDENT:

Sra. Vadell, vagi acabant per favor.

LA SRA. VADELL I FERRER:

... tenen poca credibilitat amb aquests antecedents i la nostra confiança s'agreuja amb la inconsistència de les preteses proves i dels arguments amb els quals es vol justificar aquesta guerra.

Aquesta interpell·lació, aquesta proposició no de llei que presentem els quatre grups parlamentaris és un no rotund a la guerra, és un pronunciament unànim, i ens agradaria que fos unànim d'aquest parlament de cara a aquestes pretensions d'una massacre que creim de conseqüències mundials importantíssimes. Gràcies, Sr. President.

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sra. Vadell, per la seva intervenció en nom del Grup del PSM. El Grup Parlamentari Popular té presentada una esmena, RGE núm. 664. Per defensar l'esmena el Sr. Huguet té la paraula durant 10 minuts.

EL SR. HUGUET I ROTGER:

Sr. President, senyores i senyors diputats, sense cap mica de dubte estam davant una proposició no de llei el contingut de la qual, per ell mateix, no solament desperta interès sinó que, a més a més, s'ha convertit en motiu d'autèntica i absoluta

preocupació per tots els homes i totes les dones d'aquest planeta, amb independència de creences, de religions o d'ideologies. Almanco el nostre grup ho vol veure així.

Jo vull començar aquesta intervenció amb dos fets molt concrets. Llegint un titular d'un mitjà de comunicació, concretament de dia 5 de març del 2003, *El País* publica: "*El règim de Saddam Hussein prosigue la limpieza étnica contra los kurdos de Irak*". Aquí sembla que el dolent només és un. I també mostrar una fotografia esgarriosa: "*Dos víctimas kurdas del gas lanzado por las tropas de Saddam en la aldea Alahab*", pare i fill. De què parlem? Qui és el genet de l'Apocalipsi, aquí? Els quatre que vostè ha dit, Sr. Crespí?, ho ha dit seriosament i n'ha oblidat un cinquè? És que jo crec que només n'hi ha un, jo crec que tots quatre a què vostè ha apel·lat es resumeix en un: Saddam Hussein.

De què parlem, de les resolucions de les Nacions Unides? No podem confondre el dret internacional. Hi ha diferents temes, depèn de les resolucions. Vostè fa referència a aquelles resolucions que pren el Consell de Seguretat fonamentades en el capítol sisè de la Carta de les Nacions Unides. D'aquelles que parlem són les resolucions del Consell de Seguretat fonamentades en el capítol setè. Després, com que no hi haurà prou temps, segurament no l'hi..., però l'hi podré mostrar, ho podem llegir clarament. No té el mateix a veure l'arranjament dels conflictes per via diplomàtica i de la pau, i del diàleg, que són aquestes a què vostè fa esment, amb aquelles que, esgotades aquestes vies, han d'entrar en un altre terreny, hi estem o no hi estem d'acord, com va passar al Kazakhstan, que van complir la resolució de desarmament total i n'hi podria donar diverses referències. Per tant, el primer que han de fer és saber on estam i a quin tipus de resolucions ens referim. No és el mateix un projecte de llei que una proposició no de llei, no és vera? Idò no és el mateix una resolució fonamentada en el capítol sisè de la Carta de les Nacions Unides que una resolució fonamentada en el capítol setè de la Carta de les Nacions Unides, no és el mateix. I sempre en aquest capítol setè com a darrer recurs que ningú no volem.

Bé, miri, jo vaig tenir oportunitat de dir a la seva manera que si diabòlica és la postura dels Estats Units perquè darrere tot açò hi ha interessos econòmics, diabòlica serà, m'ha d'admetre vostè, la defensa dels interessos econòmics de la Xina, de Rússia i de França, principals països beneficiaris de tota l'explotació del petroli d'Iraq. L'any 95-2002 el 70% de les explotacions petroleres d'Iraq per potències occidentals, en aquest cas Rússia i la Xina inclosos, estan en mans de França, Rússia i la Xina. Almenys admetem açò?, que aquí no hi ha posicionaments humanitaris per aquestes potències que ara sembla que volen i defensen una pau? No, no, si anam a la defensa dels interessos vegem què defensen. Jo no vull entrar en aquesta batalla perquè crec que aquí, primer de tot, no hi hauria temps i, en segon lloc, ens farà perdre de vista allò que realment proposam i allò que realment pretenem.

La nostra proposta és molt clara. La nostra proposta és una condemna total i absoluta al règim de Saddam Hussein, primer punt, total i absoluta, que supòs que tots hi estam d'acord. La nostra proposta és un suport a l'acord pres el dia 17/2/2003 pels

membres de la Unió Europea, que quan nosaltres vam presentar aquesta proposta era de plena actualitat. Efectivament que tots els països desenvolupen ara en aquest moment la seva relació diplomàtica, efectivament, però encara no ens hem mogut del Consell de Seguretat i encara no ens mogut de dins el marc de les Nacions Unides. Tots els països en aquest moment, en el dia d'avui, encara actuen dins aquest marc, i nosaltres som els primers interessats en què no se surti d'aquest marc. Som els primers interessats en què qualsevol determinació, qualsevol resolució que s'hagi de prendre amb aquest conflicte, aquesta vengui fonamentat pel dret internacional, i el dret internacional només el poden donar i només el poden implantar les Nacions Unides a través del Consell de Seguretat, i aquí hi cabran després altres interpretacions, com la interpretació de Mister Pels, el Sr. Solana, que va dir que la resolució 1441 era prou aclaridora de quina era la postura que havíem d'adoptar en cas d'incompliment flagrant, una vegada més, pel règim de Saddam Hussein. No ho vaig dir jo, ho va dir el Sr. Solana. Per tant ens movem dins aquesta resolució.

Tots, absolutament tots volem la pau, i tots estem en contra de la guerra. Creim que la guerra és la cristallització del fracàs més gros de la humanitat, però no ens podem equivocar en el fet del perquè es pot provocar i qui la pot provocar. Miri, jo li llegiré un paràgraf, interessant, crec jo, d'un gran estadista espanyol que deia el següent: *“Una vez que Irak ha hecho evidente que no aceptará por otros medios el cumplimiento de las resoluciones, a la comunidad internacional no le queda otro remedio que actuar para restablecer el derecho. La comunidad internacional se encuentra jurídicamente habilitada y moralmente legitimada para utilizar todos los medios necesarios, incluido en su caso el empleo de la fuerza. Cuando algunos países asumen mayor responsabilidad que otros no es fácil hacer una crítica que no sea la tentación demagógica de decir que se está de acuerdo con los principios pero en desacuerdo con su aplicación en la práctica. Tenemos que asumir las responsabilidades activamente para hacer cumplir las resoluciones de las Naciones Unidas. Pido cohesión y apoyo político, porque ese apoyo sobrepasa el respaldo de un gobierno concreto”*. Diari de Sessions, i aquest estadista espanyol, Felipe González Márquez.

Anem a la resolució del 91. La resolució del 91, quina és? Una aturada del conflicte perquè es compleixi el desarmament integral d'armes químiques, armes de destrucció massiva i la proliferació de possibles armes atòmiques. Era aquesta, la resolució. 12 anys de flagrant incompliment, de 9 resolucions incomplides. A la resolució 1441, per cert, presa en el si de les Nacions Unides i presa en el si del Consell de Seguretat, Espanya no va tenir posicionament perquè no hi era; sí el va tenir i li varen donar suport França i Síria, la Xina i Rússia, van donar suport a aquesta resolució que ara sembla que és la resolució de tots els mals. I quina és la comesa dels inspectors? Verificar que allò dit per les Nacions Unides s'ha complert, verificar. I com s'ha de verificar? Amb la demostració *por la parte* del règim de Saddam Hussein que s'ha fet efectiu el desarmament. S'ha fet açò?, s'està fent açò? Mentida, mentida, i després donaré totes les dades si encara tenim més temps.

En aquest moment el que s'està demostrant, i crec que val la pena transitar per aquest camí, encara, perquè encara hi som a temps, el que s'està demostrant és que aquest senyor, si és que té res de senyor, només reacciona sota amenaça i sota pressió, únicament i exclusiva sota amenaça i sota pressió, i es riu de la comunitat internacional quan vol i de la manera que vol, i el que està intentant és xapar aquesta comunitat internacional, perquè de tot el que s'ha fet fins ara, i si vostès s'han entretengut a llegir d'una manera acurada l'informe Blix, l'anterior i l'actual, a tots diu exactament el mateix, que no s'ha pogut demostrar la destrucció d'armes de destrucció massiva ni s'ha pogut demostrar tampoc la destrucció d'armes químiques, i l'únic que han fet és, amb aquests míssils que abans deien que no tenien res a veure, ara reconeixen que n'hi ha 300 i que n'han de destruir 10. I altres on són?

És a dir, perquè ens centrem un poquet en el que estem aquí parlant. Estem parlant d'un règim genocida, autoritari, que és una amenaça; i estem parlant d'unes resolucions de les Nacions Unides que en aquest cas són d'obligat compliment; i estem parlant del fet que la comunitat internacional no pot estar amenaçada de manera permanent com està amenaçada en aquest cas; i estem parlant del fet que qualsevol resolució que es prengui, es prengui en el si de les Nacions Unides. I fins al dia d'avui, d'avui en aquesta hora, tret que ara passi una altra cosa, que jo no ho sé, no s'ha fet encara al dia d'avui res al marge de les Nacions Unides, ni res al marge del Consell de Seguretat, encara en el dia d'avui, i per tant el nostre posicionament és clar: qualsevol actuació que es prengui s'ha de prendre necessàriament, indefectiblement, en el si de les Nacions Unides i en el si del Consell de Seguretat, i la postura que s'adopti en el si de les Nacions Unides i en el si del Consell de Seguretat la comunitat internacional té el deure de complir-ho i de fer-ho complir.

Jo em sum totalment i absolutament a aquestes paraules de l'expresident Felipe González, i aquí el que hi hagut ha estat que s'ha aprofitat una circumstància per fer una batalla mediàtica i una batalla política. Espanya no ha compromès ni un sol soldat, encara, ni un. Altres no és que els comprometessin, els van comprometre i en van enviar de lleva, no professionals. Aquí es diu que no es poden prestar les bases; qui va firmar aquest conveni amb els Estats Units?, qui el va renovar i quines clàusules van imposar en cas de conflicte? Qui les va fer?, qui va avalar aquest conveni bilateral? O és que no l'han estudiat, no l'han llegit? Com pot dir avui el Partit Socialista que en cas de conflicte, encara que ho resolguin les Nacions Unides -no ho ha dit vostè perquè vostè té més seny, però sí dirigents a nivell nacional- Espanya no ha de deixar les bases? Aquest conveni el va fer el Partit Socialista, responsables que avui dirigeixen el Partit Socialista. No es pot fer aquesta doble moral i aquest doble joc no es pot fer, no es pot fer.

Per tant -i resumint, Sr. President, i gràcies- el Partit Popular es posiciona clarament en contra de la guerra i a favor de la pau. El Partit Popular vol que es compleixi la resolució de les Nacions Unides 1441. El Partit Popular demana que qualsevol actuació sigui presa en el si de les Nacions Unides i pel Consell de Seguretat...

EL SR. PRESIDENT:

Sr. Huguet, vagi acabant.

EL SR. HUGUET I ROTGER:

...i el Partit Popular no entrarà en el maniqueisme de bons i dolents, a favor de la pau i a favor de la guerra; a nosaltres ningú no ens podrà venir a donar lliçons, que feim feina per la pau amb totes les nostres forces i amb tota la nostra convicció.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments)

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sr. Huguet, per la seva intervenció en nom del Grup Popular. El Sr. Grosske, en nom del Grup d'Esquerra Unida i Ecologista, té la paraula.

EL SR. GROSSKE I FIOU:

Gràcies, Sr. President. Senyores diputades, senyors diputats, Sr. Huguet, breument intentaré replicar la seva intervenció i, en definitiva, oposar-me a aquesta proposta alternativa que ha presentat el seu grup, que conté efectivament coses tan pintoresques com una autofelicítació per la posició unida d'Europa en aquest conflicte, i que diu també que la comunitat internacional està pressionant sobre Saddam Hussein pel desarmament, i aquest fenomen ha calat tan fons en la societat que aquesta s'ha manifestat de forma exemplar a favor de la pau. Bé, són coses per guardar.

Però anant al fons de la qüestió i a les coses serioses, perquè estam parlant d'una cosa molt seriosa, ningú no ens ha d'explicar, als grups que han firmat la proposició no de llei que esper que avui s'aprovi, que el règim iraquí és un règim dictatorial, totalitari i genocida. De fet ho diu la proposició no de llei. I no serem nosaltres, o almanco no serà el grup que jo represent, que facem apologia de les intencions que hi pugui haver darrera la Xina, darrera Rússia o darrera França. La política internacional, en fi, no és precisament un convent de monges, suposant que els convents de monges siguin realment l'habitable de totes les virtuts que tots esperam que siguin. La política internacional no ho és, però des d'aquesta constatació el que sí hem de fer és un cert exercici d'honestat intel·lectual i de no cedir a la hipocresia i al doble llenguatge. És vera que té una posició genocida amb el poble kurd el règim iraquí, i no és cert que la primera condició que ha posat Turquia per deixar el seu territori, -que ja veurem com acaba: de moment han dit que no i ara ja ha caigut el president del Govern de Turquia, les coses van una mica fortes, en aquesta matèria-, no és vera que la primera condició ha estat que no es reconeguessin els drets del poble kurd perquè ells també tenen un problema amb el poble kurd? No és vera que tots jugam una mica al genocidi quan ens convé? I això ho hem de saber. I no és vera que països aliats són països també dictatorials i països totalitaris?, o tots els països àrabs són països amb una democràcia impol·lut?

Hem de fugir de la demagògia, de la doble moral, perquè en definitiva la honestat intel·lectual i aferrar-nos a uns determinats valors és de les poques coses que ens queden als ciutadans que no tenim ni armes de destrucció massiva, ni armes de destrucció normal, els que només tenim la força que se suposen que tenen els homes i les dones lliures.

I en aquest sentit, home, jo li agrairia que no ens robàs totes les paraules. Ens roba la paraula pau i ens roba la paraula, o el terme, o l'expressió "no a la guerra", i se la queda vostè, que d'aquí a quatre dies donarà suport a una acció militar devastadora. Què hem de dir nosaltres per separar-nos de vostè, o de vostès?, quina expressió ens deixen?, quina paraula ens queda?, per dir que no, que nosaltres no estam a favor d'aquesta intervenció militar que vostès patrocinaran, a la qual vostès donaran suport. Deixin-nos qualche paraula perquè la gent encara pugui comprendre, perquè nosaltres estam en contra d'aquesta guerra, i ho feim des de la posició elemental de milions i milions de persones que estan en contra d'aquesta guerra arreu del món, i estan en contra d'aquesta guerra perquè serà una catàstrofe humanitària enorme, no només per l'acció de les bombes i dels danys col·laterals d'aquestes bombes intel·ligents que sempre acaben perdudes a unes noces, a una escola o a qualsevol banda; és perquè això significarà que aquesta amenaça per al món que és Iraq, que és un poble i un país destrossat per la guerra i destrossat per l'embargament, on la gent viu de l'ajuda internacional alimentària a través del programa "Aliments per petroli" -sí, sí, viu d'això-, hi ha un informe de Nacions Unides que diu que la interrupció d'aquest programa a partir de l'inici de les accions bèl·liques significarà la mort de 500.000 nins de fam.

Jo no sé si seran 500.000, o 400.000, o 300.000, o 700.000, però ja em sembla tot tan esgarifós, que facem aquesta opció, que jo crec que és molt esglaiadora, i des d'aquest esglai la gent normal, la gent del carrer i algunes forces polítiques, afortunadament majoritàries en aquest parlament, estam en contra d'aquesta guerra, no de la mateixa manera que ho està vostè, sinó en contra d'aquesta guerra, en contra d'aquesta guerra. És a dir, que no volem aquesta guerra, no sé com expressar-ho, no volem aquesta guerra que vostès volen patrocinar.

I ho feim també per un respecte a la legalitat internacional. No em vengui amb llaunes de Nacions Unides, etc., etc. Ahir ho va explicar el president del Govern quan li va donar permís el senyor Bush, que ja ho havia explicat fa un parell de dies, és a dir, ja és igual allò que diguin els inspectors, allò que digui el Consell de Seguretat, si aquesta resolució que vostès estan manejant surt endavant o no; tanmateix es farà la guerra, és una guerra decidida fa molts de mesos. Per això hi ha un desplegament militar impressionant, costosíssim des del punt de vista econòmic que no fa ningú que tengui la més mínima possibilitat, que prevegi de cap de les maneres fer marxa enrere. És una decisió absolutament presa, i és també per defensar aquesta legalitat internacional que estam en contra d'això, que és una legalitat internacional imperfecta, que es basa a vegades en la compra de voluntats, en les amenaces, en les pressions sobre els membres del Consell de Seguretat, però és l'únic que ens queda, perquè si estam sotmesos a l'actitud, a la decisió

unilateral d'un país i de tres o quatre països subordinats, entre els quals Espanya, malauradament, en aquests moments per mor del govern que té, quin món tenim?, quin món deixam als nostres fills?, que dependrà...

EL SR. PRESIDENT:

Sr. Grosske, vagi acabant.

EL SR. GROSSKE I FIOU:

Acab, Sr. President.

...que dependrà del que l'amo de les bombes, l'amo del poder militar real d'aquest planeta, el que controla la immensa majoria de les armes de destrucció massiva i no massiva, pugui decidir en cada moment. I Líbia, per què no la setmana que ve?, Corea del Nord, que ja està amenaçada, ja està dins la llista de l'"eix del mal"? Síria... Qualsevol cosa en qualsevol moment, i vostès al darrere.

Bé, jo esper que aquesta proposició s'aprovi, esper que la seva no s'aprovi, i esper que aquest parlament tenguí, com a mínim, davant l'horror l'honor d'haver-se sumat a les veus de milions de persones que estaven de veres per la pau i contra la guerra.

Gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sr. Grosske, per la seva intervenció en nom del Grup d'Esquerra Unida i Ecologista. El Sr. Buades, en nom del Grup Mixt, Els Verds d'Eivissa, té la paraula.

EL SR. BUADES I BELTRAN:

Sr. President, senyores i senyors diputats, crec que avui també és un debat, com s'ha dit per part de tots els oradors, molt important, perquè avui mateix també les Nacions Unides havien de votar una segona resolució que substituís la 1441 en favor de posar un ultimàtum i poder declarar dia 17 de març d'aquest any la guerra unilateralment a l'Iraq, i això no serà possible; no serà possible no només pels països que s'ha dit, sinó perquè molts d'altres, com per exemple el Pakistan, han bloquejat aquest desenvolupament.

Tenim la sort que avui coincideixi el debat parlamentari a Balears amb el debat, diríem, mundial que hi ha a Nova York en aquests moments, i crec que és important, en un món globalitzat, parlar d'aquestes coses. Aahir teníem molts de polítics de diferents colors a Berlín i vàrem poder comprovar com, en una fira econòmica, vivim a un món globalitzat i com les conseqüències d'una futura guerra o d'una preguerra com aquesta ja ens està afectant a nosaltres, entre altres coses perquè les Balears són una base militar dins la xarxa mundial nuclear. Com vostès saben el port de Palma o l'aeroport de Son Sant Joan són bases essencials en el desplegament d'una força d'intervenció de 300.000 persones com ara hi ha desplegades pels Estats Units allà.

En segon lloc, aquesta oportunitat que tenim avui és important perquè reflecteix la divisió d'Europa, però la reflecteix en un sentit positiu. Els que ja varen lluitar contra l'entrada d'Espanya a l'OTAN ja varen dir que seria molt bo que l'OTAN servís per a alguna cosa positiva. Bé, ara ja tenim tres estats de l'OTAN, que són Bèlgica, Alemanya i França que rompen la unitat i diuen que Europa no pot funcionar amb vassallatge dels Estats Units ni de cap imperi, volem una política europea autònoma basada en els principis de les Nacions Unides, i és bona la divisió, a vegades, per aconseguir un món en pau. Nosaltres volem estar amb aquesta nova Europa, que és vella perquè ha après de la primera i la segona guerres mundials, i volem que tots els països d'Europa, també els dos que estan en el Consell de Seguretat i que són vassalls dels Estats Units, és a dir, l'Anglaterra o la Gran Bretanya d'en Blair o l'Espanya de n'Aznar, facin el que fan els països europeus que tenen capacitat per fer una política autònoma.

I hem de dir que tot això es fa en favor d'un objectiu positiu, que és que hi hagi un sol dret internacional, que hi hagi unes soles Nacions Unides, que hi hagi un tribunal penal internacional, com ha dit la portaveu del PSM, que tenguí jurisdicció sobre tothom i que ningú no es pugui escapolir, com que hi hagi un sol tractat de Kioto que ens protegeixi el clima, i això, els Estats Units són el principal instrument de violació de l'únic ordre internacional reconegut a través de les Nacions Unides, perquè vull recordar aquí que el president Bush, des que va accedir a la presidència, s'ha negat a fer allò que li demanen 178 estats del món, i n'hi ha només 193, que és ratificar la convenció per eliminar totes les armes biològiques del món. Els Estats Units a ca seva no es deixen inspeccionar; 178 estats ho demanen i des que hi ha en Bush no es pot complir. Aquesta doble moral, als europeus moderns i antics ens agrada que no hi sigui, i per això defensar aquesta posició.

En tercer lloc diuen armes de destrucció massiva. A part que els Estats Units saben perfectament on són, perquè els hi varen vendre ells, amb els anglesos i els francesos, és a dir, no hi ha misteri aquí, si en queda cap sabran on són. Qui ha fet el negoci? El Sr. Rumsfeld era allà quan hi va voler anar els anys vuitanta, perquè en aquells moments l'enemic era Iran, i ja ens anava bé, teòricament, per geoestratègia l'Iraq. A part d'això hem de dir que hi ha més de 50 estats que estan com l'Iraq. I què farem, si més d'un terç dels estats del món tenen armes biològiques, químiques o nuclears? Què farem?, 50 o 60 guerres? Això no té cap sortida per aquesta banda.

Però aquest suport purament de vassallatge a una política de *cowboy* contra un estat simplement perquè és dictatorial, no l'entén ningú. Perquè quina diferència hi ha entre Aràbia Saudita, o el Kuwait democràtic des de l'any 91 -democràtic, repetesc, el vàrem alliberar perquè fos una democràcia avui en dia- i la dictadura d'en Saddam Hussein? Cap, però el criteri no és si són dictadures, el criteri és si tenen petroli, i si tenen petroli i ens el deixen en una posició que permeti a les nostres empreses treballar bé. O no va anar el Sr. Aznar amb Repsol, fins a l'any 98, a intentar aconseguir contractes en el mercat de futur petroler allà? Com ha dit el Sr. Huguet allà hi havia els russos, hi havia els francesos i hi havia els xinesos, però faltaven els espanyols, o el Sr. Aznar no va fer gestions amb

Repsol fins a l'any 98 per intentar tenir un cap de pont a l'Iraq per explotar jaciments allà?, i quan li va fallar de sobte es va convertir en amic del nostre company -diguem-ho així- de Texas.

En quart lloc, jo el que voldria dir -això ho diu la revista *Der Spiegel*, que no és precisament verda- és que l'any passat varen morir -ja és una dada del passat- 106.000 nens menors de cinc anys a l'Iraq l'any passat sense guerra. Per què?, perquè hi ha tres resolucions, que són la 687, la 700 i la 1284, que fan un embargament no contra l'opulència del règim d'en Saddam, sinó contra la població civil i especialment els més febles, és a dir, majors i infants de l'Iraq. L'any passat 106.000 morts, nens menors de cinc anys, sense guerra. Això no pot continuar així.

Per altra banda hi ha una notícia molt positiva: les inspeccions van bé. Els informes del Sr. Hans Blix a nivell general sobre armes de destrucció massiva i d'El Baradei en matèria nuclear són superpositius; diuen que les Nacions Unides funcionen, pressionen sense armes i Iraq està desarmant-se d'una manera progressiva i controlada, les inspeccions funcionen, per tant les Nacions Unides va bé i estam encetant una nova etapa de política internacional basada en la coexistència pacífica, el desarmament controlat a través d'una sola jurisdicció de política internacional i això és bo.

I hem d'acabar, i hem d'acabar parlant de la base del problema, i la base del problema és que tot això passa perquè hi ha uns interessos i perquè hi ha un negoci. I per què hi ha aquests interessos i hi ha aquest negoci? Aquesta és la pregunta del milió. Perquè vivim en un mode de vida petrolier, és a dir, la nostra societat, el nostre model de consum està basat en la idea de cremar la màxima energia fòssil possible, és a dir, en destruir el clima, en tenir el màxim de plàstic possible, en tenir el sistema de transport més contaminant, i això exigeix petroli. Aleshores des d'Els Verds sempre hem dit que és molt important lligar el tema de la pau al tema del canvi ecològic, perquè si no canviem el model de vida petrolier per un mode de vida basat en les energies netes, per posar un exemple a Balears: si en lloc de tenir un pla energètic que permet incrementar un 50% les emissions respecte a Kioto per destruir el clima...

EL SR. PRESIDENT:

Sr. Buades, vagi acabant.

EL SR. BUADES I BELTRAN:

Anam acabant.

...si en lloc de tenir aquest pla energètic ens dedicàssim a tenir un pla de transports o d'energies netes que minvàs el nostre impacte sobre el clima, no seríem tan dependents d'aquest petroli i, per tant, no estaríem tan interessats en tenir una posició estratègica i econòmica dominant allà.

I vull acabar fent també una cita com el Sr. Hugué, però contrària. No sé si l'encertarà, no?, però dia 7 de març un ministre europeu -veurem quin- deia això en el Consell de

Seguretat de l'ONU a Nova York: "Solemnement voldria exposar una qüestió, precisament, la mateixa que exposen tots els pobles del món. Per què ens hem de ficar avui en una guerra contra l'Iraq? I em vull demanar encara per què hem d'inutilitzar els instruments que acaben d'aprovar que funcionen les inspeccions. Per què hem de triar la divisió quan la nostra unitat i la nostra determinació com a Nacions Unides han duit l'Iraq a desfer-se progressivament de les seves armes de destrucció massiva? Per què volem a tot preu procedir per la força, ara que nosaltres podem aconseguir el mateix per la via de la pau? La guerra és sempre una constatació de fracàs. No ens podem resignar a l'irreparable". Això ho deia un senyor de dretes que es diu Dominique de Villepin, membre de la unió de majoria presidencial francesa, que feia una cosa que està més enllà de les ideologies, que és dir "som persona, vull una política de pau i en vull una per a tot el món, justa, duradora. Canviem les coses".

Gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sr. Buades, per la seva intervenció en nom del Grup Mixt. Sr. Hugué, en nom del Grup Parlamentari Popular, té la paraula.

EL SR. HUGUET I ROTGER:

Moltes gràcies, Sr. President. Senyores i senyors diputats, és evident que amb els sentiments que tots tenim avui sigui molt més fàcil apel·lar a les paraules de pau i de no a la guerra que voler entrar en el fons real de la qüestió, perquè apel·lar a la pau i apel·lar al no a la guerra jo crec que, si se'm permet l'expressió, ha de ser un fet de tota persona ben nascuda i que ha dedicat totes les hores de la seva vida perquè aquest sentiment es pugui traduir en una realitat, i ha d'evitar que ningú no atempti contra aquest sentiment i posi en escac tots els altres a causa de la falta d'acció per lluitar contra el que realment s'ha de lluitar. El que té la responsabilitat en aquest moment és un règim, el règim iraquí, que va aconseguir la unitat total i absoluta de la comunitat internacional en relació a la resolució 1441. Jo el que encara no he vist aquí és com és que la gent o vostès no hagin apel·lat a aquesta resolució.

Mirin, escoltin, aquesta resolució -reiter una vegada més- Espanya no formava part del Consell de Seguretat, no en formava part. Tots 15, tots 15 la van prendre, aquesta resolució, i aquesta resolució parla com a darrera oportunitat, i aquesta resolució el Consell de Seguretat, l'ONU en aquell moment, va entendre que l'havia de prendre en el marc del que és la Carta de Nacions Unides capítol setè, no sisè. Per què ho va fer així? Jo li he dit a veure si tendria temps de donar una sèrie de dades. Miri, ho va fer així perquè se'n va adonar que d'allò que parlaven era d'alguna cosa més que un conflicte, ja no sols de fronteres, ni un conflicte intern d'aquests que hi pot haver a molts altres països en els quals, tenen vostès tota la raó, en aquest moment hi ha més de 25, em sembla, si no ho record malament, 25 conflictes armats arreu del món dels quals ningú no diu res, més de 25, i en aquests 25 hi ha estats que hi estan fent la guerra que són dels que demanen la pau, França, per

exemple, per exemple!, i d'açò ningú no diu res, absolutament ningú no diu res. L'únic que tenim en aquest parlament és un senador que se'n va a Bagdad i diu que Bagdad és la capital de la solidaritat. Perfecte, preciós.

(Remor de veus)

De què parlam, aquí? Aquí parlam de 3.000 tones de (...) químics, de 300 tones d'agents químics en brut, de 30.000 municions especials de la guerra química i biològica, de 100 tones d'agents químics, de 6.500 projectils per a càrrega química, de 8.500 litres d'àntrax, de 3.000 propulsors de míssils, i de tot açò que estam parlant...

(Continua la remor de veus)

Sr. Conseller, jo li deman calma. Jo crec que el diàleg està en el fet que tothom pugui dir allò que cregui que ha de dir. Vostè té l'oportunitat de sortir. Vostè té l'oportunitat de sortir. No, vostè té l'oportunitat de sortir. Jo li deman que surti, a més. Vostè pot sortir i fixar la posició, no sé si del seu partit o del seu govern.

Aquí del que parlam és que hi ha una resolució, la 1441, que es pren després de què?, després de l'incompliment de les resolucions 661, 678, 686, 687, 688, 707, 715, 986, 1284, expulsió dels inspectors en el 98, i la 1441, que la 1441 és la que habilita tota la mobilització, i només sota aquesta pressió és quan el règim de Saddam Hussein sembla que ha donat mostres de voler col·laborar i cooperar. Vostès saben què els va passar als dos militars dels Estats Units que van desvetllar que efectivament hi havia armes de destrucció massiva?, i quan el Sr. Saddam Hussein, aquest benefactor de la pau...

(Remor de veus)

...va anar allà, els va perdonar? Què va passar? Quan creuen la frontera els va exterminar.

Mirin, jo l'únic que els deman és una cosa. Vergonya, efectivament. L'únic que els deman a vostès és una cosa: mai, absolutament mai, nosaltres direm que vostès estiguin a favor d'un règim genocida i dictatorial, mai, i açò és el més indigne que es pot dir damunt una tribuna, però també demanam per a nosaltres que vostès no vulguin patrimonialitzar ni aquí ni enlloc que són els autèntics defensors de la pau. Nosaltres defensam la pau exactament igual que vostès.

(Aldarull a la sala)

Nosaltres no volem la guerra, i a més a més els diré encara més, els diré encara més: tot el que s'hagi de fer s'ha de fer en el si de les Nacions Unides i en el si del Consell de Seguretat. Tot el que es faci en contra de les Nacions Unides i de l'acord del Consell de Seguretat és atemptar contra l'ordre internacional i nosaltres no hi estam d'acord. Moltes gràcies, Sr. President.

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sr. Huguet, per la seva intervenció en nom del Grup Popular. Sr. Crespí, en el torn de contradiccions i per tancar té la paraula.

EL SR. CRESPI I PLAZA:

Sr. Huguet, jo, a vostè, el crec. A qui no crec és al seu president del Govern: no només vol la guerra, sinó que la volen aviat, amb la cobertura de Nacions Unides obtinguda amb pressions impresentables sobre els estats representats en el Consell de Seguretat. Això és el que vol el Sr. Bush i, darrere, els altres. Això és el que volen.

Perquè mirin, genocidi; ens ha tocat el cor; a mi m'ha tocat el cor. Jo no he vingut per parlar d'altres genocidis, però vàrem veure per televisió fa quatre dies com arrasaven un poble palestí, en viu i en directe, com a represàlia, i jo ho vaig veure i se'm varen girar les butzes. Israel incompleix resolucions basades en allò que vostè diu: la 465, la 1322... Per favor!, també, també. I no passa res. Les arxiven. Miri, i què va passar quan Indonèsia va envair Timor?, què va passar? No va passar es, no interessava, és igual, timorencs, però si ni sabem què són; és igual, no hi ha baixes. Miri, el Sr. Bush, i el Sr. Aznar li va darrere no sé per què, no ho entenc, la veritat és que m'ho he intentat explicar, no ho entenc, no puc entendre...

EL SR. PRESIDENT:

Sr. Crespí, perdoni però pareix que no el senten bé. O sigui, acosti's un poc al micròfon.

EL SR. CRESPI I PLAZA:

No l'entenc; amb el 90% de la població en contra s'erigeix en l'únic que veu clarament les raons? No em cap dins el cap, hi ha alguna cosa que no he descobert, no sé què és.

Totes aquestes armes que vostè ha llegides, segurament, si és que existeixen és perquè els Estats Units les hi varen donar a la guerra Iran-Iraq, i ho saben perquè tenen els butlletins de tramesa. De totes maneres tots aquests gasos químics caduquen. Per tant, mirin, allò que diuen els inspectors és allò important. No denunciïn falta de compliment de l'estat iraquiana en relació a les inspeccions; diuen que evidentment no els posen taxis, però no els han impedit entrar allà on vulguin, i demanen més temps, no el temps que vostès donaran suport a la nova proposta per donar un suport a aquesta guerra.

Però mirin, l'assessor del Sr. Colin Powell, el Sr. Boldon, va dir fa un parell de dies, i està així registrat: "Mirin, no sé per què es preocupen tant aquests europeus; el dret internacional no existeix". Aquesta és l'opinió de l'administració republicana als Estats Units, i vostès els van darrere. Per ommissió, pel que sigui, estan donant cobertura a aquesta guerra inexorable, amb Nacions Unides o sense, i amb Nacions Unides, miri, no és presentable que permetem, jo com a ciutadà que voldria ser d'aquesta nova Europa que intentam dissenyar, que un estat membre sigui amenaçat, si expressa lliurement la seva opinió en el Consell de Seguretat, de represàlies. Això no és permisible, i jo no comprenc com tots els líders europeus no han sortit a

defensar França. Faria falta. I també va ser amenaçada Alemanya, i hem de recordar que aquest país nostre es va beneficiar del fons estructural i del fons de cohesió que aportaren aquests altres països que estaven per damunt de la mitjana, i aquesta resposta a la solidaritat d'aquests dos països ens pot permetre construir Europa. La insolidaritat i ara passar-nos a l'altra banda de l'Atlàntic, difícilment crea consciència europea, i això ens ho haurem de fer mirar d'aquí a un parell d'any i, si no, ja ho veurem.

Miri, no hi ha en aquest moment cap element més que complir allò que demanen els inspectors: anar fent; si volem la pau el primer que hem de tenir és paciència. No hi ha un incompliment manifest a l'obligació derivada de la resolució de permetre que els inspectors cerquin i trobin. Provar que una cosa ha deixat d'existir és impossible, provar que Iraq ha destruït és molt mal de fer, jo no ho sé fer, jo no puc determinar la no existència d'una cosa perquè ha desaparegut; el que puc demostrar és l'existència, la puc cercar. Estats Units ha presentat, i avui ho diuen els mitjans de comunicació, proves falses de l'armament que té utilitzant fotografies manipulades. A qui hem de creure, si ara resulta que es descobreix falsedat en el principal acusador? Per favor! Tenim uns inspectors; creim en ells?, sí; demanen més temps?, sí; els el donam, i quan es determini i Nacions Unides prengui lliurement una resolució, bé, analitzin les enquestes d'opinió dels ciutadans europeus: l'opinió no és la mateixa ara que llavors, perquè vostè sí, tenen Felipe González. Clar, hi havia hagut, a pesar que hi hagi altres partits que tampoc no hi estaven d'acord, però en aquell moment hi havia hagut una invasió d'un altre estat membre de Nacions Unides, i hi havia una violació d'aquesta llibertat d'aquest estat membre, i per tant Nacions Unides sí que va permetre la intervenció. No estam així, i la carta ho diu ben clarament, aquesta primera resolució no permet l'ús de la força derivada de la lectura d'aquesta resolució del Consell de Seguretat.

Per tant, si vostès realment volen la pau, que ho puc creure, si vostès estan en contra de la guerra, que ja tenc més dubtes, perquè també és vera que la política nord-americana ha tornat al *si vis pacem, para bellum*, i ara és vera, però de soldats n'hi ha que es mouen a balquena, que ja du gastat Estats Units - després ens passarà la factura- un dineral duent tropes per aquí i per allà. Ahir sortia un portaavions espanyol que ningú no sap on és.

EL SR. PRESIDENT:

Sr. Crespí, vagi acabant, per favor.

EL SR. CRESPI I PLAZA:

Per tant, si vostès de veres estan en contra de la guerra, posicionin-se amb aquells que volen més temps, perquè Saddam Hussein, allò que li hem vist ara, aquests coets que arriben a 180 quilòmetres, 30 més del permès, però vostès han fet una retxa al voltant d'Iraq de 180 quilòmetres?, això és destrucció massiva? Si no hi ha ningú, allà. Qualque kurd, és vera, però res més. Això són armes de destrucció massiva? Això

són les que té Israel, les armes de destrucció massiva, aquests sí que en tenen.

(Remor de veus)

Per tant, senyors del Partit Popular, si vostès de veres estan contra la guerra, facem cas a aquesta resolució, facem cas al fet que els inspectors compleixin i determinin allò que han de determinar, i llavors ja en tornarem parlar, i deixin de donar suport a aquest personatge que, més enllà de l'Atlàntic, es dedica a amenaçar estats membres de la Unió Europea que actuen d'acord amb les resolucions dels seus parlaments i amb la seva sobirania. Moltes gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Sr. Crespí, moltes gràcies per la seva intervenció en nom del Grup Socialista i tots els grups que han presentat aquesta proposició.

Substanciat el debat... Està bé, Sr. Huguet, ha estat un bon intent.

EL SR. HUGUET I ROTGER:

No, Sr. President. S'ha referit després a l'esmena que nosaltres presentam amb una sèrie d'imprecisions. Joestic d'acord amb la seva part final. Jo em vull sumar a la seva part final.

EL SR. PRESIDENT:

Sr. Huguet...

EL SR. HUGUET I ROTGER:

No és per entrar en debat.

EL SR. PRESIDENT:

Sr. Huguet, la Junta de Portaveus va determinar un tractament extraordinari d'aquesta proposició no de llei. Per tant està tractada en els termes que es varen estipular, i allò que procedeix ara és la votació.

Senyores i senyors... Perdó. Procedeix ara, si és el cas, suspendre el plenari per si hi ha una possibilitat d'acostament, però això ho ha de dir el grup proponent. Per tant, procedeix la votació. Votam la proposició no de llei presentada pels grups parlamentaris Socialista, PSM-Entesa Nacionalista, Esquerra Unida i Ecologista i Mixt, relativa al rebuig de la guerra.

EL SR. HUGUET I ROTGER:

Sr. President, si em dóna la paraula, hi ha una esmena a la totalitat, alternativa. Per tant, si ara passéssim a votació la proposició no de llei, fos aprovada i després aprovéssim l'esmena nostra, no hauríem fet res. S'ha de votar l'esmena i després la proposició no de llei.

EL SR. PRESIDENT:

Estam a una proposició no de llei, no estam a un altre lloc. Per tant, està molt bé, hi ha una esmena, l'han defensada, no l'han acceptada, i per tant procedeix la votació de la proposició no de llei.

Senyores i senyors diputats, poden procedir a la votació.

Resultat de la votació: vots favorables, 29; vots en contra, 26. En conseqüència queda aprovada la proposició no de llei 422 presentada pels grups parlamentaris Socialista, PSM-Entesa Nacionalista, Esquerra Unida i Ecologista i Mixt...

(Aplaudiments)

...relativa al rebuig a la guerra.

IV. Debat del Dictamen, de la Comissió de Cultura, Educació i Esports, del Projecte de llei RGE núm. 3587/02, d'organització institucional del sistema universitari de les Illes Balears.

Passam al següent punt de l'ordre del dia i darrer, que és el debat del dictamen del projecte de llei 3587, d'organització institucional del sistema universitari de les Illes Balears. El Govern, en aplicació de l'article 122.1 del Reglament de la cambra, farà la presentació del projecte de llei.

EL SR. CONSELLER D'EDUCACIÓ I CULTURA (Damià Pons i Pons):

Sr. President, senyores diputades, senyors diputats, passaré a fer una presentació del projecte de llei d'organització institucional del sistema universitari de les Illes Balears. Voldria dir, abans de començar la meua explicació, que avui és un d'aquells dies en què m'agradaria personalment que en aquesta cambra i des d'aquesta tribuna també poguessin intervenir directors generals del Govern per tal que, en el cas concret del Sr. Martí March, que és el director general d'Universitat, que ha fet una política universitària magnífica, pogués ser ell qui donàs veu a aquesta presentació del projecte que jo ara tot seguit presentaré.

Aquesta llei és fruit, com ho ha pretès ser tota la política universitària que hem desenvolupat al llarg de la legislatura, és fruit del diàleg, de la recerca permanent del consens i de l'acord, i de la negociació amb la universitat, amb tota la comunitat acadèmica, amb el Consell Social i amb els diferents sectors socials, econòmics, culturals i empresarials, i també ha pretès ser fruit del diàleg amb els diversos grups parlamentaris, i també amb el grup parlamentari de l'oposició, al qual s'han acceptat diverses esmenes en ponència amb voluntat de millorar al màxim el projecte de llei.

Aquesta llei s'emmarca en el procés de desenvolupament de la Llei orgànica d'universitats, i és una plasmació concreta de la política universitària del Govern de les Illes Balears, que ha anat desenvolupant al llarg d'aquesta legislatura amb tota una sèrie de mesures, fossin lleis o decrets, dels quals jo

n'esmentaria especialment tres que consider important: d'una banda, l'elaboració d'aquest projecte de llei d'organització institucional que ara està en debat; l'aprovació durant el mes d'agost de l'any passat del decret pel qual es regula el règim jurídic i retributiu del personal docent investigador contractat de la UIB; i l'elaboració del projecte de decret d'ordenació universitària de la comunitat autònoma de les Illes Balears, que en aquests moments està pendent de dictamen del Consell Consultiu de les Illes Balears, i esperam que el proper mes, com a molt, podrà ser promulgat. Amb aquests dos decrets i aquesta llei que avui esperam que s'aprovi, la política universitària de les Illes Balears, en desenvolupament de la Llei Orgànica d'universitats, haurà, per dir-ho d'alguna manera, creat la seva arquitectura, diríem, jurídica bàsica perquè pugui fer operativa la política universitària que es vulgui desenvolupar.

Quina és, fonamentalment, la finalitat l'aquesta llei de la qual ara estam parlant? Bàsicament és construir, per dir-ho d'alguna manera, organitzar institucionalment el sistema universitari de les Illes Balears, i els seus òrgans, per dir-ho d'alguna manera, bàsics, amb la interrelació entre els quals bàsicament es produirà un escenari de consens i de decisió d'aquelles mesures que en qualsevol moment o en cada moment es considerin més adients per potenciar la qualitat, la capacitat d'innovació, la capacitat d'excel·lència, tant en el camp de la docència, de la recerca, com de l'extensió cultural a les Illes Balears.

Aquesta llei es fonamenta bàsicament sobre quatre principis, diríem, estructurals i bàsics. El primer d'ells és la definició de la universitat com a servei públic de titularitat autònoma; s'assumeix d'aquesta manera tota la competència política que té el Govern de les Illes Balears i tota la responsabilitat que té en matèria de política universitària. El segon punt, el segon principi, és el respecte a l'autonomia universitària com a principi fonamental reconegut per la Constitució en el seu article 27.10, i ratificada aquesta autonomia universitària per múltiples sentències del Tribunal Constitucional. El tercer principi és la delimitació de les funcions i de les competències de cada una de les institucions i òrgans de govern, ja sigui la universitat mateixa, el Consell Social de la universitat i el Govern de les Illes Balears, que són els tres organismes, les tres institucions implicades en política universitària; idènticament, en aquesta llei es delimiten les funcions i les competències de cadascuna d'aquestes institucions. I el quart principi és la creació d'un escenari, d'un instrument en el qual la cultura del diàleg, del consens i del pacte sigui la que prevalgui en tot moment per tal d'implicar de manera positiva i de manera cooperativa totes les institucions implicades en la política universitària a desenvolupar.

En aquesta llei trobam tres objectius específics, a cadascun dels quals correspondria un dels tres títols que integren la llei. El primer objectiu és regular el Consell Social de la universitat en tant que òrgan col·legiat de la UIB a través del qual es canalitza la participació de la societat i que, com saben vostès, a partir de l'entrada en vigor de la LOU és necessari remodelar en la seva composició i també en algunes de les seves funcions. Un segon objectiu específic és donar un reconeixement legislatiu a l'Agència de qualitat universitària de

les Illes Balears en tant que institució encarregada de dur a terme l'avaluació de la qualitat del sistema universitari de les Illes Balears. I el tercer objectiu específic és la creació de la junta de coordinació universitària de les Illes Balears com a òrgan de trobada i de diàleg institucional entre les diverses institucions i òrgans amb competències universitàries i, a la vegada, la delimitació concreta de les seves atribucions i de la seva composició.

Així -aniré ampliant una mica la informació sobre cadascun d'aquests objectius específics-, així, com he dit, en el títol I de la llei es regula el Consell Social de la universitat, se'n defineix l'objectiu, les funcions i el tipus de composició d'aquest òrgan universitari. Aquesta adaptació del Consell Social a la nova legislació universitària s'ha realitzat reforçant els mecanismes de diàleg, de pacte i de col·laboració del Consell Social amb els altres òrgans de govern de la UIB, una adaptació que, a més, no es produeix partint de zero, sinó que parteix de l'aprovació per unanimitat del Parlament de les Illes Balears aquesta mateixa legislatura d'una modificació de la Llei de consell social, i també s'alimenta i s'aprofita de l'experiència i del treball dels diversos consells socials de la UIB que durant anys han aportat el seu esforç de construcció de la Universitat de les Illes Balears. És evident que la voluntat de potenciar el Consell Social sobretot respon a la idea que la universitat, en tant que servei públic, no és patrimoni dels universitaris, sinó que és patrimoni de tota la societat i, per tant, tota la societat, a través del Consell Social, s'ha d'implicar d'una manera activa, d'una manera constructiva i positiva, amb les polítiques universitàries que es desenvolupin.

En el títol segon es determina el reconeixement legislatiu de la ja existent Agència de qualitat universitària de les Illes Balears. No hi ha cap dubte que la societat del segle XXI exigirà a les universitats més qualitat en la prestació dels seus serveis i la capacitat de competir i donar respostes a les demandes de la societat, la possibilitat de participar com a protagonistes en la creació de l'espai universitari europeu, estaran relacionades directament amb la quantitat i qualitat de formació dels ciutadans i els professionals i amb l'excel·lència en la recerca i en la docència que les universitats siguin capaces d'oferir a la societat. Per tant, el repte de la qualitat és el gran repte de la universitat del segle XXI. El reconeixement legislatiu de l'Agència de qualitat universitària a les Illes Balears com a institució responsable de l'avaluació del sistema universitari balear, és una passa més en el procés de fer possible que el repte de l'avaluació i de la qualitat universitària sigui compartit per la Universitat de les Illes Balears, pel Govern de les Illes Balears i per tota la societat balear representada en el Consell Social.

La qualitat universitària, en aquest sentit, trobarà sempre la seva major legitimitació en l'avaluació externa una vegada que la cultura avaluativa hagi impregnat tota la comunitat universitària. Efectivament, el fet de poder dur a terme aquest reconeixement de l'Agència de qualitat és una conseqüència d'un procés que es va iniciar durant la dècada dels anys noranta a la Universitat de les Illes Balears amb l'aplicació, ja, de diversos plans de qualitat de les universitats. A més, i des d'aquesta perspectiva, cal assenyalar que el rector de la UIB, el

president del Consell Social i jo mateix, com a conseller d'Educació i Cultura, ja signàrem el mes de setembre del 2001 un conveni pel qual es creava l'Agència de qualitat universitària de les Illes Balears amb la finalitat de dur a terme les tasques de coordinació i d'interlocució directa amb el Consell d'Universitats relacionades amb el Pla de qualitat de la universitat, de planificació i programació de les avaluacions a realitzar i de la seva execució a la comunitat autònoma de les Illes Balears, un conveni en procés de desenvolupament i de formalització real.

Aquests fets i acord de política universitària, juntament amb l'article 32 de la Llei 6/2001, de 21 de desembre, d'universitats, possibilita, a través de la llei d'organització institucional del sistema universitari de les Illes Balears que ara presentam, el reconeixement legislatiu de l'Agència de qualitat universitària de les Illes Balears com a òrgan que ha de contribuir a la consolidació de la cultura de l'avaluació universitària i, com a requisit fonamental, per a la presa de decisions de les diverses institucions amb competències universitàries i per a la consecució de la qualitat i de l'excel·lència universitària, una agència que tindrà un funcionament independent de la universitat i del Govern i que compta, a més, amb la participació institucional del Consell Social de la universitat, reforçant-se així les seves funcions i competències.

I finalment, en el títol tercer de la llei, es crea la junta de coordinació universitària de les Illes Balears com a òrgan de consulta, d'assessorament i de coordinació entre les diferents institucions i parts implicades amb competències i responsabilitats en matèria universitària. Es tracta de configurar, a través d'aquesta normativa autonòmica, la institucionalització d'un òrgan de govern i de consens entre el Govern, la universitat i el Consell Social.

Així, doncs, amb aquesta llei es vol que la Universitat de les Illes Balears contribueixi cada vegada més al fet que la societat de les Illes Balears pugui assolir el màxim nivell de resposta, qualitat i exigència en els àmbits del desenvolupament cultural, econòmic i professional de la recerca i de la innovació tecnològica, del benestar social i de la millora de la qualitat de vida, de la protecció del medi ambient i els recursos naturals, de la defensa i normalització de la llengua catalana i la seva cultura, i de l'impuls ferm i compromès cap a la societat de la cultura i de la seva difusió, i també, evidentment, de les iniciatives econòmiques i socials orientades a aconseguir un desenvolupament integral, harmònic i sostenible. Pensam que amb l'aprovació d'aquesta llei tots aquests objectius seran una mica més possibles.

Gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sr. Conseller d'Educació i Cultura, per la seva presentació de la llei. No hi ha esmenes. Per tant toca torn de fixació de posicions. Grups que vulguin intervenir? El Sr. Buele, en nom del Grup del PSM-Entesa Nacionalista té la paraula.

EL SR. BUELE I RAMIS:

Moltes gràcies, Sr. President, senyores diputades, senyors diputats. La nostra intervenció en aquest moment és per fixar la nostra posició respecte d'aquest Projecte de llei d'organització institucional del sistema universitari de les Illes Balears i la fixam agraint i felicitant el Govern de les Illes Balears; agraint i felicitant el conseller d'Educació i Cultura i tot el seu equip que ha estat treballant el text d'aquest projecte de llei; agrair perquè, amb aquesta presentació d'aquest projecte de llei, s'està arribant, aquest Parlament arriba a un moment en què compleix amb l'acord programàtic que vàrem establir l'any 99, allà on es pensava intensificar intensament, i jo crec que s'ha aconseguit, aquesta política de suport del govern del pacte de progrés a la presència i a la tasca de la Universitat de les Illes Balears com a una de les eines fonamentals i bàsiques per construir un país encara molt més harmoniós i més ben organitzat.

És per això que hem d'agrair la presentació que ha fet d'aquest projecte de llei, el conseller d'Educació i Cultura, quan sobretot ens ha explicat que és un projecte que neix com a fruit del diàleg i de la negociació entre diversos sectors, el món de la Universitat, però també altres sectors distints. Des del nostre punt de vista, creim que aquest projecte de llei contribueix a fer que es participi més activament en el procés de construcció d'aquests espais universitaris europeus, en els quals les nostres illes no poden estar al marge, sinó que hi hem d'intervenir molt directament, i creim que aquest projecte de llei, aquesta llei, contribuirà a fer que això sigui així.

S'està impulsant, novament, des de les institucions públiques de les Illes Balears i d'una manera molt concreta, a través d'aquesta llei, possibilitant noves polítiques universitàries que, sense cap dubte, contribuiran positivament en benefici de la nostra societat; s'estan posant les bases perquè s'acosti més encara la Universitat de les Illes Balears, no només a la resta d'administracions públiques sinó també a la mateixa societat balear; i s'està donant aquest impuls nou a la qualitat, a la innovació, a l'excel·lència i a l'extensió de la docència.

Nosaltres hem de dir, des del Grup Parlamentari del PSM-Entesa Nacionalista, que compartim plenament els quatre principis fonamentals que es recullen dins aquest projecte: la Universitat com a un servei públic; la Universitat amb la seva pròpia autonomia; la Universitat amb les institucions i els òrgans de govern i la Universitat amb el foment de la cultura i del diàleg. I que donam suport, també, als objectius específics que s'han marcat i que s'hi marquen, com és el de regular el Consell Social de la Universitat; reconèixer l'Agència de Qualitat Universitària i crear la Junta de Coordinació Universitària.

No ens volem estendre gaire més amb la nostra intervenció durant aquest debat, sí insistir, sobretot, que creim que aquest projecte de llei contribuirà a fer que es vegi molt més clarament encara la Universitat com a un servei públic a la societat de les Illes Balears; que no és cap patrimoni del món universitari, sinó de tota la societat i que, per això, nosaltres remarcam la importància que té sobretot el Consell Social, una entitat que és

molt jove en comparació amb el caràcter secular d'una universitat com la nostra.

Moltes gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sr. Buele, per la seva intervenció, en nom del Grup del PSM-Entesa Nacionalista. El Sr. Pons, en nom del Grup Socialista, té la paraula.

EL SR. PONS I PONS:

Sr. President, senyores diputades i senyors diputats. No crec que es pugui aportar molt després de la presentació, quasi exhaustiva, que ha fet l'Honorable Conseller d'un projecte de llei que és prou important. Els que tenim tal vegada més edat, me diran que som vells, però alguna edat més, ens en recordam de quan els estudis universitaris estaven simplificats, tota vegada que eren pocs els que podien accedir a aquest tipus d'estudis, i n'hi havia un molt genèric, que està en el cor de molta gent, que era Llicenciat en Filosofia i Lletres. I està clar, se suposava que darrera aquesta llicenciatura hi havia una quantitat de ciència suficient per poder donar resposta a les peticions que es podien fer des de la societat, tant d'una forma col·lectiva com individual. Han passat molts anys, el nombre de titulacions que exigeix avui, la quantitat de ciència escrita que hi ha és tan important que s'ha hagut de fer una selecció entre els que estudien a la Universitat, si volen que els seus estudis no corresponguin solament al desig natural de la persona de coneixement, sinó que sigui útil. I aquest concepte d'utilitat de les escoles, no necessàriament només de la Universitat, però d'utilitat de les escoles està posat directament en la societat; la relació entre escola i societat s'ha manifestat d'una forma aclaradora cada vegada més necessària.

Per açò que hi hagi una participació directa de la societat i dels diversos estaments que tenen qualche cosa a dir, tant del sector empresarial, com productiu, com financer, com social, com la gent que hi fa feina, estiguin dins un estament, dins una configuració, com és un consell social tan plural, per rebre dues funcions concretes: una, per fiscalitzar que tenguim una realitat de vinculació amb el disseny que estam dibuixant la societat d'aquesta comunitat, igual que a Andalusia pot ser una altra o a Galícia una altra, però calcular formalment, i açò és una cosa que està demostrada, demà passat a la comissió hi ha una proposició no de llei presentada pel Grup Popular que està directament relacionada amb les titulacions de turisme, si ha de ser universitària o no universitària; aquesta relació està claríssima. Una altra, i és el tema dels doblers; els doblers a l'ensenyament mai no seran prou; hi ha més projectes que doblers i capacitat per donar resposta a unes necessitats manifestades siguin pel cos docent, pel grup de docents, siguin pels alumnes, o sigui per la societat que exigeix titulacions d'un determinat camí. Per tant, que hi hagi una llei del Consell Social que determini drets i deures, la necessitat de portar doblers, de fiscalitzar, de posar en relació la Universitat amb la societat està demostrada; que es converteixi en una llei, aquesta llei ha de tenir voluntat de permanència en tot el que és essencial i de modificació, quan es modifiquin les condicions que sorgeixen

a qualsevol societat, que és una cosa que hi podem estar d'acord.

El Grup Popular va presentar una sèrie d'esmenes que van ser discutides, la majoria, un nombre important d'elles, van ser acceptades i es van produir dues qüestions: una, fonamental, que respon a una construcció diferent, i és que aquest consell és de la Universitat de les Illes Balears, no és un consell social obert a futures universitats. En cas que hi hagi futures universitats diferents que ho hauria d'acceptar el mateix Govern de la comunitat autònoma, s'hauria d'acceptar o no acceptar, si reuneix una sèrie de condicions, etcètera, seria tal vegada el moment de canviar aquesta Llei del consell social. Però mentrestant la Universitat de les Illes Balears té necessitat d'aquest consell i no hi ha perquè sigui una llei oberta a la proliferació d'altres universitats, que hi ha hagut algun intent ben recent durant aquesta legislatura. Que, després de l'esforç que es va fer, essent açò la qüestió principal, que era una qüestió de concepte, que defensava el Grup Popular, davant la resta de grups que donam suport al Govern, jo crec que no és una diferència suficient perquè aquest consell, perquè aquest llei, Projecte de Llei d'organització institucional del sistema universitari a les Illes Balears no rebí la benedició de tots els grups, seria la manifestació més clara de la voluntat de durabilitat de la relació d'una institució, que seria el Consell Social, les feines de la Universitat, que responen, vulguem o no, a les necessitats que té plantejades la comunitat de les Illes Balears. Si la funció és aquesta i és un instrument vàlid, seran els propis autors o els propis que l'hagin de posar en pràctica, sigui la Universitat, siguin els altres col·lectius, els que determinaran si aquesta llei és vàlida.

Per a nosaltres compleix prou condicions perquè sigui votades favorablement. El no manteniment dels punts de diferència per part del Grup Popular, ens obre a nosaltres l'esperança que sigui una llei que pugui ser aprovada per unanimitat.

Gràcies, Sr. President.

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sr. Pons, per la seva intervenció, en nom del Grup Socialista. El Sr. Jaén Palacios, en fixació de posicions, té la paraula, en nom del Grup Popular, per deu minuts.

EL SR. JAÉN I PALACIOS:

Muchas gracias, Sr. Presidente. Acudo a la tribuna para fijar posiciones, ya me lo advertía el presidente y, con esa intención, salía. Debo hacer, no obstante, algunas precisiones, la primera, y algunas referencias que ha hecho el último portavoz, el portavoz del Grupo Socialista. Ésta es una ley instrumental, una ley, básicamente, instrumental que tiene un marco de referencia muy concreto, que es la Ley orgánica de universidades; y que, por tanto, en ese marco, en lo que se indica en esa ley, pues debe moverse. Las enmiendas que nosotros hicimos a ese proyecto de ley eran sobre un treintena, creo recordar; y es verdad que se aprobaron muchas enmiendas, más de un tercio de las enmiendas, pero eso que no llegue al sentir del Grupo

Popular que es que la generosidad del resto de los grupos es así, es que eran enmiendas, en primer lugar, de muy poco calado, tengo que decirlo, porque eran enmiendas muchas de carácter formal y, en segundo lugar, aquellas enmiendas o aquella enmienda que era más importante quedó un poco fuera de ésta. Las enmiendas, unas quedaron muertas, por su incorporación o por su transacción en el trámite de ponencia fundamentalmente, y otras quedaron vivas, al menos 48 horas, después pasaron al limbo parlamentario por un error burocrático y no por voluntad de no presentarlas, y están en el limbo parlamentario, las recordamos, pero ahí quedan en el limbo parlamentario y no pueden ser defendidas porque no se presentaron, pero no por intención de no defenderlas.

Hay algunas cuestiones que convendría al menos citar. El Sr. Conseller, en su presentación que ha hecho, sacaba del texto de la exposición de motivos, de ahí nos habla de cuatro principios y de cuatro objetivos específicos, el texto dice tres, pero bueno, (...) que haya alguno más; y hay dos cuestiones a las que se ha referido: una de ellas, la autonomía universitaria, y otra, ¿cuál era la otra?, la otra, el servicio público, de las cuatro fundamentales. Yo quiero hacer dos precisiones sobre esto. Lo que recoge el último apartado del artículo 27 de la Constitución, el décimo, que expresamente lo ha citado, habla de la autonomía universitaria, y el texto aquí habla que el Tribunal Constitucional lo ha rectificado, sólo faltaría, sólo faltaría que dijera que no hay autonomía universitaria si ya lo dice la Constitución. Esa sentencia hace referencia al conflicto de competencias sobre temas concretos que se han resuelto, pero no sobre el asunto sustancial de la autonomía universitaria, que esa ya está reconocida en la Constitución, creo que dice la Constitución, (...) en los términos que la ley dicte o que la ley contenga, por tanto, eso está reconocido.

Segunda cuestión: servicio público. Eso ya lo dice la Ley orgánica de universidades, lo decía también la LRU, pero no confundamos las cosas, eso es servicio de interés público. Es decir que la educación, como es natural, por el artículo 27, no es una competencia exclusiva del Estado, que delega para alguien que la ejerza por él, no, eso es un servicio público. El servicio público, el titular es el Estado y hace concesiones, no, aquí no hay una concesión, eso es servicio de interés público.

Y dicho esto, evidentemente nuestra intención era otra en las enmiendas, nuestra orientación, también ha dicho el Sr. Pons, era otra, nosotros pretendíamos que esta ley tuviese alguna voluntad más de permanencia, que no sea de vida tan corta como la anterior del Consejo Social de la Universidad, porque prácticamente ha tenido un año y algo de vigencia. Pretendíamos por tanto introducir algunas cuestiones que están en la LOU, no son nuevas, que están en la LOU, y que, por tanto, introduciéndolas, que hacen referencia a las universidades privadas, pues hubiesen permitido que si alguna vez en esta comunidad autónoma hay universidad privada, pues esta ley no tuviera que tener la modificación, lo hacíamos con ese y único interés.

Hay, por último, una cuestión referida a unas siglas que aparecen en la disposición transitoria cuarta: BOIB; creo que es

un error que debe haber pasado por alto, debe indicarse el *Butlletí Oficial de les Illes Balears*, textualmente.

Y acabo, con el artículo 7. El artículo 7, que es importante, porque puede dar lugar a alguna impugnación, yo he hecho la consulta, puede dar lugar a alguna impugnación, es, no tiene mayor importancia, pero la tiene cuando uno entra (...), dice lo siguiente, recoge lo que dice la LOU, perdón, intenta recoger lo que dice la LOU, pero no lo consigue: para ser miembro del Consejo Social de la Universidad hay una serie de condiciones que hacen incompatible e inelegibles, inelegibles, en primer lugar, algunas personas. Esas personas son inelegibles, en primer lugar, el apartado 5, los que sean miembros de la comunidad universitaria. La LOU dice, se refiere a la propia comunidad universitaria. Es decir, tal como está aquí el texto, sería inelegible un profesor de la Universidad del País Vasco, para poner un caso, no podría ser miembro de este consejo social. Se entiende en sentido estricto, en fin, que el que es incompatible es el miembro de la propia comunidad universitaria, no el de otra comunidad universitaria, y esto convendría corregirlo. Yo hago esta cuestión, porque la consulta está hecha y así se me ha informado.

Y luego, dice: No podrá ser miembro de la comunidad universitaria, excepto el que se encuentre en situación de excedencia voluntaria o jubilación antes de la fecha de su designación. Eso es innecesario, "antes de la fecha de su designación". Porque si uno está jubilado, se entiende que es antes de la fecha de que le nombren, y se lo está después, pues no hay problema. Y en cuanto a la excedencia voluntaria, pues otro tanto.

De todas formas, lo fundamental, repito, la cuestión fundamental sería una aclaración, yo propondría que la ley no podrá ser miembro de la propia comunidad universitaria, simplemente para mayor condición.

La votación nuestra irá en tres sentidos: votaremos en contra, si no se acepta esta enmienda del artículo, al artículo 7; votaremos a favor de unos cuantos artículos que no enmendamos en su momento y votaremos abstención en el resto del texto. Hemos hecho llegar a la presidencia en el momento oportuno la postura de voto de nuestro grupo parlamentario y esperamos que el presidente acceda a una votación en tres actos y votemos el texto de esta manera.

Muchas gracias, Sr. Presidente.

EL SR. PRESIDENTE:

Moltes gràcies, Sr. Jaén Palacios.

(Pausa)

Doncs, efectivament, Sr. Jaén Palacios, fent-se la presidència reflex de la nota que s'ha passat, fraccionaríem la votació de l'articulat en tres blocs: el primer d'ells, seria la votació de l'article 7 de l'articulat.

Senyores i senyors diputats poden procedir a la votació de l'article 7 de l'articulat.

Resultat de la votació: vots favorables, 29; vots en contra, 25. En conseqüència, queda aprovat l'article 7 de l'articulat.

A continuació, demanaria a la cambra, ja que pareix que hi ha unanimitat, si els articles 1, 3, 4, 5, 6, 9, 10, 11, 13, 14, 16, 17, 18, 22, 23, 24, 25, 26, 28, 30, 31, 32 i 33, així com les disposicions transitòries, disposicions addicionals primera, segona, tercera, quarta, cinquena i sisena, la disposició derogatòria única i les disposicions finals primera, segona i tercera, es poden entendre aprovades per unanimitat.

Doncs, queden tots els esmentats articles i disposicions aprovats per unanimitat.

I procediríem al tercer bloc de votació, la dels articles 2, 8, 12, 15, 19, 20, 21, 27, 29 i l'exposició de motius.

Senyores i senyors diputats, poden procedir a la votació.

Resultat de la votació: vots favorables, 29; abstencions, 25. En conseqüència, queden aprovats els articles esmentats i l'exposició de motius.

I, a resultes d'això, i facultant els serveis jurídics de la cambra per fer les correccions i modificacions tècniques necessàries, per tal que la llei en qüestió tenguí una redacció coherent, proclam aprovada la Llei d'organització institucional del sistema universitari de les Illes Balears.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats. S'aixeca la sessió.

DIARI DE SESSIONS
DEL
PARLAMENT
DE LES
ILLES BALEARS

PREU DE LA SUBSCRIPCIÓ

Un any	12 euros.
Sis mesos	6 euros.
Tres mesos	3 euros.
Preu de l'exemplar	0,60 euros.

Redacció i Administració
PARLAMENT DE LES ILLES BALEARS
C/ Palau Reial, 8
07001 PALMA

Imp. Parlament de les Illes Balears. Palma